

APRIL, 1937

AVE MARIA
published monthly by
**The Slovene
Franciscan Fathers.**
Lemont, Illinois

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross

Subscription Price:
\$2:50 per annum

Naročnina:
\$2.50 lento.
Izven U. S. A. \$3:00

Management-Upravištvo
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Editor - Urednik
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Lem-
ont, Illinois, under the
Act of March 3, 1879.
Acceptance of mailing at
the special rate of post-
age provided for in Sec-
tion 1103, Act of October
3, 1917, authorized on
August 29, 1925.

Naročite se na
“AVE MARIA”

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestove katoliški Cerkvi.

Več svetih maš
se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNİK VELIKE MISLI
MISIЈONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GA LISTA, NISO VRZENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
ŠTVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RADI
STUDIRALI, PA NIMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAŽE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMEŠ.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM ŠTUDENTOM

AVE MARIA

Aprilska šte. 1937—

—Letnik XXIX.

Evangeliji v aprilu

Fra. Martin.

BELA NEDELJA.

DANAŠNJI evangelij nam pripoveduje, kako se je Gospod po svojem vstajenju prvič prikazal zbranim apostolom. Stopil je mednje ob zaprtih vratih tisti večer in jim dal oblast, odpuščati grehe. "Katerim boste grehe odpustili, so jim odpuščeni, katerim jih boste zadržali, so jim zadržani." Iz teh besed je razvidno, da morajo apostoli in njihovi nasledniki rabiti to oblast z modrostjo in morajo presoditi, če je spovedanec vreden odpuščanja ali ne. Že od vsega začetka katoliške cerkve so učili, da se mora grešnik obtožiti vseh smrtnih grehov in skesano prositi odpuščanja.

DRUGA NEDELJA PO VELIKI NOČI.

Danes se nam bere prelepi evangelij, v katerem Jezus samega sebe imenuje Dobrega Pastirja. Dober pastir da življenje za svoje ovce, da jih obvaruje vsega hudega. Jezus je to tudi v resnici storil, ker je šel v smrt za zveličanje svojih ovc. Dalje pravi, da pozna svoje ovce, one pa da tudi njega poznajo. Že po glasu njegove besede vedo, kdaj jih kliče, naj gredo za njim na dobro pašo. Njegove ovce so vsi tisti ljudje, ki verujejo vanj in zaupajo njegovim besedam. Dobra paša je nauk Jezusov, ki ga je za nas vse prinesel iz nebes.

TRETJA NEDELJA PO VELIKI NOČI.

V tem evangeliju Jezus pove apostolom,

da ga po kratkem času ne bodo več videli. Toda le še malo časa bo minilo, ko ga bodo spet videli. To so bile za takrat prav skrivnostne besede in apostoli jih niso razumeli. Zato jim Jezus bolj natanko raztolmači svoje besede in jim pove, da je prišel od Očeta in se sedaj vrača k njemu nazaj. Bilo je tako določeno, da je moral trpeti in umreti pred svojo vrnitvijo k Očetu. Apostoli so žalovali in jokali nad navidezno žalostnim koncem njegovega življenja in delovanja. Spet bodo žalovali, ko se bo poslovil od njih. Toda ta žalost ne bo dolgo trajala, zakaj Gospod bo zopet prišel in jim vлил v srca trajni mir.

ČETRТА NEDELJA PO VELIKI NOČI.

Ponovno je Jezus pravil apostolom, da jih bo zapustil. Kadar je o tem govoril, so postali žalostni in se jim je zdelo nemogoče, ker so mislili, da bo Jezusovo kraljestvo svetnega značaja in polno zemeljske slave. Niso še mogli razumeti, da je Jezus prišel ustanavljat duhovno kraljestvo, ki ni od tega sveta. Njegovo kraljestvo je v tem, da ljudje premagajo v sebi slaba nagnjenja in uravnajo svoje srce za službo božjo. Zato pravi Gospod apostolom: Dobro je, da odidem. Dobro zato, ker bo po njegovem odhodu prišel sv. Duh in bo ostal s Cerkvijo Kristusovo do konca sveta.

Vstal je – ni ga tu

Fra. Alojzij.

PO sobotnem večeru, ko je zgodaj zjutraj sonce že vzhajalo, pridejo k grobu Marija Magdalena, Marija Jakobova in Saloma. In vstopivši zagledajo mladeniča na desni strani sedečega in v svetla oblačila oblečenega. Prestrašijo se. On jim pa pravi: "Ne bojte se! Jezusa iščete, Nazarenčana, križanega. Vstal je, ni ga tu. Poglejte kraj, kamor so ga bili položili."

Ta dogodek se je vršil pred devetnajststo leti. Kristusova smrt je bila neobhodno potrebna, saj je ž njo Gospod dovršil svoje poslanstvo kot Zveličar sveta. Njegovo vstajenje — njegova zmaga nad smrtjo — je pa naše zagotovilo, da je Kristusovo poslanstvo božje delo. Zvoljo tega Cerkev v hvaležen spomin obhaja velikonočni praznik ter iz srca veselo poje: Vstal je, kakor je rekel, aleluja!

Žal, temu slavospevu Cerkve se noče pridružiti velik del človeštva. Celo med takozvanimi krščanskimi narodi vesela velikonočna pesem Cerkve ne najde odmeva. "Kristus je vstal!" — ta vzklik je celim narodom brez pomena. Prezirajo Kristusa in njegovo delo, izpahnili so ga iz svoje srede. Pregnali so svojega Zveličarja iz src in misli: Namesto besede: Vstal je — dvigajo glas in oznanjajo v svet z oglušujočim krikom: Ni ga tukaj . . .

Ni ga tukaj! To je druga polovica večlega oznanila, ki ga je izrekel angel v belih oblačilih pobožnim ženam. To oznanilo ima svoj pomen samo v zvezi s prvo polovico, ki se glasi: Vstal je! Današnji svet si pa skuša zapomniti samo drugo polovico — ni ga tukaj . . .

Te besede bi rad današnji svet vklesal

v skalo, vlil v bronast spomenik, vdela v ploščo iz čistega srebra. Vsak moderen človek naj bi nosil te besede na svojem čelu. Vsaka današnja novodobna hiša naj si jih pribije nad vrata . . .

"Ni ga tu!"

Prav tako naj bodo te besede zapisane v vseh javnih zbornicah, v postavodajnih skupščinah, posvetovalnih dvoranah. Pri vseh konvencijah in shodih naj plapola zastava s tem napisom. Nad vhodi v banke in gledališča in zabavišča naj se blestete besede:

"Ni ga tu!"

Tako hoče današnji svet — — —

Posamezni ljudje, družine, korporacije, šole in celo cerkve so že podlegle temu

geslu. Črna senca uničujoče napačne filozofije življenja jim je zakrila sonce večne Resnice. To krivo modrovanje zapeljuje ljudi, ko jim skuša dopovedati, da Kristusa ni več med nami, da je umrl in ostal za vselej mrtev . . .

“Ni ga tu!”

In ker današnji svet ne prizna Kristusove bližine, njegove resnične pričujočnosti med nami, zato toliko svetovnega nemira in nezadovoljstva. Kar je kdo sejal, to bo tudi žet. Svet si hoče brez Kristusa urediti svojo posteljo, zato mu tudi ne bo drugega kazalo, kakor da leže nanjo.

Tudi za nas velja: Ni ga tu! Ni ga v grobu, kjer ga smrt ni mogla vkleniti s svojimi železnimi kleščami. Živi med nami, z nami živi.

“Vstal je!”

Prva polovica velikonočnega pozdrava naj nam bo dragocen zaklad in geslo po

Magdaleni se je prikazal.

življenja poti. Ker je vstal, je še vedno z nami in bo do konca sveta. Bodimo tudi mi z njim in povsod priznajmo njegovo pričujočnost.

S temi mislimi v srcu prepevajmo s Cerkvijo:

“Kristus je vstal, aleluja!”

Dvoje izpodbudnih pisem

P. Bernard.

VSAK urednik je vaju brati pisma in večinoma že naprej ve, kaj se bo bralo v njih. Tako se tudi meni godi. Včasih pa pride posebno pismo, ki nenavadno gane. Dvoje takih bom tu priobčil, seveda brez imen pisalcev. Obe pismi sta pa popolnoma resnični.

Spoštovani g. urednik:—

Spet se malo oglašam in Vam povem, da sem še živ. Želim Vam razložiti svoje težko zemeljsko življenje. Od decembra sem teče že deseto leto, odkar ne morem več delati in zaslužiti. Revmatizem mi je noge tako skrivil in zgnetel, da se ne dajo pregibati. Kakor na verigi sem privezan. Od pasu doli mi je ves život trd in negiben. Od pasu navzgor sem pa tako popolnoma zdrav kot vedno. Že šest let in šest mesecev ne morem nikamor iz hiše. Vse mi morajo dobri ljudje prinesiti v hišo, kar potrebujem. Živim sploh samo od podpore.

Pri vsem tem sem pa, hvala Bogu, vedno vesel in zadovoljen. Prav tako kakor takrat, ko sem bil najbolj zdrav. Večkrat me pridejo obiskat duhovni oče in mi prinesejo živega Boga. S tem se tako potolažim, da kar pozabim na svoje bridkosti. Kadar sem sam, pa prebiram dobre knjige, molim rožni venec ali pa pojem lepe pesmi, posebno mašne. Zraven tega mi je Bog tako dober, da lahko sam kuham in si po-

spravim sobo. To je moje delo in opravilo že vsa ta leta.

Ker ne morem v cerkev k službi božji, imam doma oltar kar na mizi in morali bi videti, kako lepo je okrašen. Ni me sram, kadar pride k meni Jezus v sv. Rešnjem Telesu. Res je, da sem star, saj grem že v 68. leto. Ali s tem imam veselje kakor v mladih letih. V mislih na Boga in svoje prijatelje po svetu si krajšam čas in mirno čakam, da pride moja zadnja ura.

Zdaj pa sklenem svoje pisanje in Vas prosim, da potrpite z mojim slabim pisanjem. Saj je Bog naročil, da potrpite drug z drugim, on bo pa z nami.

Vaš vdani prijatelj

I. R.

Častiti gospod:—

Pravite, da ste zvedeli, kako sem uboga in siromašna. Zato ste mi naklonili tisti dar, ki ga je pri Vas pustil dober človek za uboge. To je lepo od Vas in od one dobre duše, vendar Vam danes tisti denar hvaležno vračam. Ne zamerite, saj Vam bom takoj povedala, zakaj to storim.

Veste, jaz Vam po pravici povem, da sem res uboga na zemeljskih rečeh, prav bogata pa na duhovnem veselju, ki ga imam v srcu. Jaz nisem še nikoli želela, da bi bila bogata, in tudi res nisem bila. Tudi si ne želim priboljškov, kakor jih ljudje pripravljajo v tej deželi. Zelje in žganci so zame popolnoma zadostna hrana. Vedno je moje prepričanje, da je človek toliko bolj siromašen, kolikor si več želi imeti. Imam Boga in sem v njem tako bogata da si prav malo drugega želim.

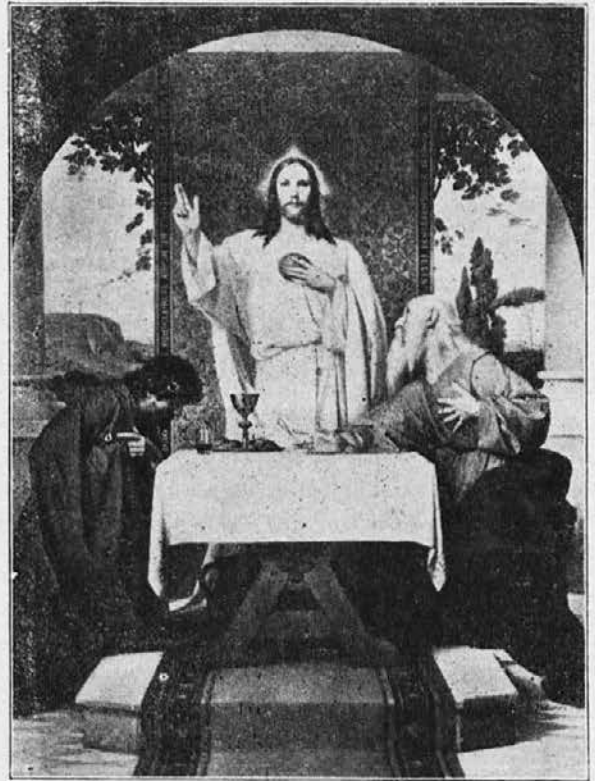
Zdaj boste razumeli, zakaj Vam vračam te denarje, čeprav sem v resnici zelo hvaležna za Vašo pošiljatev. Dajte jih komu drugemu, ki je bolj potreben, ali jih pa obrnite za misijone. Jaz sem sama in zelo lahko z vsem potrpim. Dajte denar takim

siromašnim, ki morajo poleg svoje revščine še za druge skrbeti, morebiti za svoje otroke. Jaz nimam nič takih nalog v življenju. Vaš list pa berem zmerom in si rada pritrgam za naročnino, ker je list res nad vse dober tovariš.

Pa brez zamere.

Vaša naročnica

M. H.

Učenca z Jezusom v Emausu.

Vesele velikonočne praznike želimo vsem prijateljem, dobrotnikom, naročnikom in znancem. Naj Vas vstali Zveličar vse prav bogato blagoslovi!

Oo. frančiškani.

Dvignimo se zoper bogokletje

P. Bernard.

NESTETOKRAT smo opozarjali našo katoliško javnost, do kako nizkotnih nižin se drzne spustiti naše protiverško časopisje, ko vidi, da bralci vse brez odpora prebavijo.

Opozarjali smo v svojih listih, v posebnih brošurah, na shodih, v cerkvah. Opozarjali smo na sejah, sestankih, v privatnih pogovorih. Ljudje, ki se imajo za katoliške, tudi med bralci in naročniki takih listov, se pa ne zganejo in dajajo še vedno bogokletnim pisunom v nasprotnem taboru potuho in moralno oporo, da se drznejo spuščati globlje v bogokletno pisarenje in očitno zasramujejo Najsvetejše in se jim umazano pero ne ustavi več niti ob oltarju in tabernakelju.

Te dni je bil v "Prosveti" priobčen dopis iz Milawukee, v katerem se bogokletno sramoti božična skrivnost Jezusovega rojstva, postna skrivnost Njegovega trpljenja in sveta maša se imenuje — copernija . . .

Ali bo to zadostovalo, da se naši ljudje zganejo, ki še pravijo, da so verni in katoliški????

Nasprotniki so neverjetno fanatični v gornji zoper vero in samega Gospoda Boga. Sramote našega Zveličarja Jezusa Kristusa, da se mora gabitati ne samo vernemu kristjanu, temveč tudi vsakemu olikanemu človeku, ki mu sicer morda katoliške resnice niso svete.

Tak fanatizem ni več človeški, nekaj satanskega ima na sebi!

Tak fanatizem izziva in izziva tako silno, da mora vernemu katoličanu zavreti kri! Izzivanje hoče nekaj izzvati in — verjemite mi — zadnji čas je že, da nekaj izzove!

Fanatizem izzivlja fanatizem v izzivavnem taboru. Če se nasprotniki drznejo tako daleč, če oni gredo do skrajnosti, je to za nas signal, da se tudi mi zdramimo in gremo dalje, nego smo v svoji miroljubnosti vajeni iti.

Nasprotniki bodo rekli, da je tudi naša razburjenost fanatizem. Ta očitek odklanjamo. Naša razburjenost ni fanatizem, GOREČNOST je. Mi vemo, da imamo resnico in pravico na svoji strani, zato naša razburjenost ni fanati-

zem, samo pravična ogorčenost je, ki se zgraja nad žaljenjem božjim in ki nesramno sega z umazano roko v najsvetejše prostore našega vernega srca. Za čast božjo nam gre in to ima samo eno ime — GOREČNOST!

Ne izgovarjajmo se, da nas nič ne briga, kaj pišejo nasprotniki! Ne zadostuje, da rečemo: Teh in takih listov ne naročamo in ne beremo — naša vest je čista! Nobenemu ni popolnoma neznan, kaj se pisari po nasprotnih listih, vsi smo bili že neštetokrat na to opozorjeni. In čeprav ne zahaja tako časopisje v naše hiše, dovolj je, da vemo, kako se sredi med nami in v našem lastnem jeziku Bog sramoti. Vsak greh, čeprav ga nismo sami naravnost krivi, nas mora boleti in še prav posebno greh bogokletja in blasfemije, ki je greh vseh grehov. Dolžni smo storiti svoje, da se taka blasfemija ustavi in da damo Bogu od svoje strani zadoščenje za te grdobije!

Povejmo odkrito: Malokdo med nami je popolnoma nedolžen nad temi bogokletji, ker smo imeli še prav malo skupnih akcij v ta namen, da bi protiverski tabor spoznal in dejal: Naša javnost ni pripravljena na take reči — bodimo previdni! Vsak v svoje tesno začrtane kroge in krožke smo zakopani, težko nas je pa razgibati za kake skupne in glasne nastope, da bi se potegnili za to, kar zadene vsakega med nami in vse skupaj.

Po mojem mnenju je več ko skrajni čas, da bi stopili skupaj in dali Bogu javno zadoščenje za bogokletja, ki se nemoteno tiskajo med nami. Vse naše fare bi se morale dvigniti in v zadostilnih pobožnostih dati duška svoji globoki užaljenosti nad žaljenjem božjim!

Vsi naši katoliški časopisi bi morali zopet in zopet z glasno besedo svariti pred vsem, kar je v zvezi s taborom, ki dopušča v svojih glasilih take nizkotne podlosti.

Vsa naša društva, cerkvena in podporna, ki se imajo za katoliška, bi morala na svojih sejah zavzeti odločno stališče zoper nesramnosti naših verskih odpadnikov. Protest za protestom bi moral v javnost, izjava za izjavo, da si ne damo kar tako sramotiti tega, kar je nam kot katoličanom bolj sveto kot naše lastno življenje!

Naše župnije bi morale odločno in brez ovinkov povedati ljudem, da ne more biti faran

in ne more prejemati zakramentov človek, ki kakorkoli pomaga nasprotnikom, da si jemljejo v naši sredi take pravice.

Člani naših cerkvenih društev bi se morali združiti in z razjedajočo gorečnostjo iti od hiše do hiše ter pregovarjati člane brezverskih organizacij, da se dvignejo kot en mož v odporu zoper nesramnost organizacij, v katere so morda kdaj zašli brez svoje krivde in se jim zdi, da ne morejo iz njih.

Z neodjenljivo zgovornostjo je treba tem ljudem dopovedati, da je njihova dolžnost hoditi na seje in protestirati zoper početje brezvercev v organizaciji, pa magari da se izpostavijo še takemu sramotanju.

Kdorkoli je kakorkoli zvezan z brezverskim taborom, bodisi da samo dobiva njihove liste ali sedi z brezverci skupaj v kakoršnihkoli odborih, mora priti do prepričanja, da je božja stvar več vredna kot vse naše gospodarsko ali politično ali narodno sodelovanje. Zato naj nihče, ki je katoličan, zavoljo ljubega miru ne drži ust zaprtih, ko je treba govoriti!

Z eno besedo; skrajni čas je, da se dvigne vihar ogorčenja med nami in se ne poleže tako dolgo, dokler ne bodo nasprotniki spoznali, kaj smejo in česar ne smejo!

Prijatelji, ali se res ne izplača, da postavimo nasproti fanatizmu — gorečnost? Do take stopnje je prišel fanatizem nasprotnikov, da ga komaj najvišja stopnja naše gorečnosti more doseči, prekosila ga itak ne bo.

Zganimo se — ali pa pustimo, da bomo za fanatično bogokletje naših verskih nasprotnikov tudi mi dajali — težak odgovor . . .

HREPENENJE PO MILOSTI.

Rev. P. Evstahij, O.F.M.

Večni, Troedini!
Hočem biti tvoj! —
V rajski domovini
združen bom s teboj . . .

Ti me blagoslovi!
Cenim višji dar! —
Dušo vso prenovi,
da bom sveta stvar!

Bodimo na straži!

Frank Balkovec, Canada.

ZADNJI čas je bil, da smo se katoličani zopet nekoliko bolj opogumili in pokazali nasprotnikom, da se ne damo kar tako ugnati v kozji rog. Z veseljem opozujem, da se oglašajo tudi preprosti možje in žene s peresom v roki in se očitno zavzemajo za resnico, pa naj bo zapeljanim in odpadlim vseč ali ne.

Jaz imam tudi skoraj vsak dan priliko poslušati, kako se nasprotniki zaganjajo v našo stvar in kako sramotijo vse, kar je v zvezi s katoličanstvom. Ko premišlujem njihovo početje, mi večkrat prihaja na misel, zakaj tako uničujejo veljavo svetega pisma, ko se na drugi strani sami zelo po njem ravnaajo. . . Tam je namreč zapisano: Udaril bom pastirja in razkropile se bodo črede. Po teh svetopisemskih besedah se dan za dnem ravnaajo naši nasprotniki. Tisti, ki veri in Cerkvi na čelu stoje: duhovniki, škofje in papež — ha, to so vam največji škodljivci in jih je treba čimprej spraviti s sveta!

Tako zatrjujejo ti junaki in se ne morejo zlepa dosti izkašljati, ako vidijo, da je kdo med njimi, ki ni njihovih misli. Duhovnikom in škofom je v mislih samo denar in svetno bogastvo! Ni večjih graftarjev kot so oni! Graftar vseh graftarjev je pa sam rimski papež! Ali ste že kdaj slišali, da papež komu kaj da? Ali je že kdaj kaj poslal raznim ponesrečencem v kakšen kot sveta? In tisto govorjenje, da podpira misijone v poganskih deželah — pojdite no, kdo bo to verjel! Ves denar, ki ga katoličani pošiljajo v Rim, izgine v papežev žep in živa duša ga več ne vidi! Kar zelo verjetno je, da še po papeževi smrti ne bo prišel na izpregled tisti denar, kar s sabo ga bo vzel, čeprav noben drug človek nič ne odnese na drugi svet! In katoličani se izgovarjajo, da potrebuje papež denar za vzdrževanje svojih uradov v Vatikanu in za plačevanje uradnikov in drugih uslužbencev. Kaj, ali je to kak izgovor? Čemu je pa treba, da ima papež svoje urade in uradnike — ali je Kristus tudi imel kaj takega?

Tako ti brusijo svojo modrost in kadar jim

zmanjka vseh drugih dokazovanj, takrat je pa dober — Kristus! Če se boš pa ti kot katoličan vpricho njih skliceval na Kristusa, boš pa precej slišal, da Kristus morebiti še živel nikoli ni, če pa je, je bil pa vse prej, samo ne Bog in ustanovitelj katoliške cerkve!

Le kako bi mogla katoliška cerkev priti iz dobrih rok, ko je pa — po trditvah teh prosvetljencev — kriva vsega slabega na svetu! Razume se, da je vseh vojsk in nemirov kriva Cerkev! Ako bi nje ne bilo, bi bil pravi paradiz na svetu in človek bi moral z lučjo pri belem dnevu iskati krivičnega človeka in graftarja pod soncem!

Tako živo ti ljudje pripovedujejo te in take reči, da res že sami sebi verjamejo. Tako so zaslepljeni s to čudno vero, da ne vidijo ali vsaj nočejo videti, kaj se godi po svetu, kjer nima katoliška cerkev niti toliko besede kot jo imam jaz pri vladanju Canade. Kaj se godi na Ruskem, kjer brez vmešavanja Cerkve in papeža in škofov vladajo boljševiski, je znano po vsem svetu. Naši zaslepljenci pa vsega tega ne vidijo in zares verujejo, da med komunisti ni nobenega graftarja, nobenega izkoriščevalca, nobenega nasilnika. Z eno besedo: komunisti in boljševiski so sami angelčki, hudiči so pa vsi samo med duhovniki in škofi, papež je pa med vsemi najhujši . . .

To je vera, ki se ji radi podvržejo, čeprav je ves svet poln dokazov, da je rajši ravno narobe res. Koliko imajo sedaj opraviti s tem nesrečnim bombardiranjem Madrida! Vstajši pobijajo same ženske in otroke! Povej jim, vojska je vojska. Kaj, to naj bi bila vojska? Metati bombe na nedolžne otroke? Kje bereš, da so rdeči kaj takega delali?

Če jim pa poveš, da rdeči niso samo z bombami pobijali žensk in otrok, ampak da so materam iz rok trgali otroke in jih pred njihovimi očmi neusmiljeno zverinsko morili, potem si pa lažnivec prve vrste! In teh laži so te naučili — papež in škofje!

Poskusi se še sklicevati na to, koliko duhovnikov in nun so pomorili rdeči! Prav nič ni res! Kar je padlo od teh, so bili v sovražnih vrstah in so morali vzeti nase kazen za izdajalstvo in za oboroženo nasprotovanje pošteni in človekoljubni vladi! Kaj sploh ti veš, ki samo papeža in škofo poslušáš, komuniste po-

slušaj, pa boš vse natančno vedel in vsa resnica bo prišla v tvojo posest!

Vidite, tako se ti ljudje poganjajo za napredek in izobrazbo in za boljši položaj delavskega stanu . . . Papeža in škofo zasramuj in nobeni njihovi besedi ne verjemi, pa si lahko naprednjak vseh naprednjakov in vse bo drlo za tabo. Zoper kapitaliste moraš tudi včasih kaj reči, ampak vedno tako, da se bo razumelo, da prav za prav misliš zopet — škofo in papeža . . . Na ta način boš pomagal, da pride boljševisem iz Rusije tudi v naše kraje, in potem je vse narejeno, drugega na svetu ni treba . . .

Torej vidite, da je res vse to natanko po svetem pismu: Udaril bom pastirja! . . .

Katoličani, prav lahko nam je spoznati, zakaj se vrši vsa ta umazana gonja po svetu. Glejmo, da ne nasedemo tem obrekljivcem in ostanimo zvesti resnici božji in čredi Kristusovi!

Velikonočna zgodba

Katarina Slemer, Detroit.

BILO je veliki četrtek kmaľu popoldne. Lep sončen dan in zelo toplo vreme. Možake si videl brez jopičev in z zavihanimi rokavi. Trije so sedeli pred vaško gostilno in pili. Morebiti je bilo temu ali onemu že nekoliko preveč "okrepčila". Mimoregrede se je eden ozrl po klancu in opozoril tovariša:

"Poglejta, poglejta! Kaj pa vózita, tista dva na vozičku? Menda bo tisti velikanški križ, ki ga je far pri mizarju naročil. Pretežak je, ne bosta speljala po klancu. Kaj bo mizar s takim otrokom, ki mu rine voziček!"

Z nasmeškom so zrlí navzdol. Pa mož, ki je vlekel voziček, je že pustil križ in dečka pod klancem in je sam stopal navkreber. Obstal je pri pivcih, si obrisal potno čelo in jih nagovoril:

"Ne moreva, dalje, prestrm je breg. Če bi vas eden stopil z menoj in porinil. Bomo hitro čez strmino. Dečko stori, kar more, pa kaj bo otrok! Rad bi bil ob času na mestu kot

je bilo naročeno. Naj eden stopi z menoj."

Molče so ga gledali, nobeden se ni premaknil.

"No, bodite tako dobri, možje!"

Tedaj se je eden neprijazno obregnil, ostala dva za njim. Psovali so mizarja in farja in križ . . .

Dva druga moža prikorakata od cerkve navzdol in ponudita pomoč. Mizarju se uvedri obraz in stopi z možema. V hipu je pozabil na surove besede pivcev, verskih odpadnikov.

Gori pri cerkvi je bilo že vse pripravljeno in skoraj je križ stal na mestu. —

Pa ni dolgo stal na novo postavljeni križ.

Ko so ljudje prihajali velikonočno nedeljo k prvi maši, so z začudenjem obstajali pred cerkvijo. Križ je bil podrt in razsekan na kosce . . .

Ljudstvo je strmelo in žalost jim je objemala srce. Da bi mogel kdo iz njihove srede tako surovost zagrešiti? V njihovi fari — da je nekdo znamenje Odrešenja v blato potepal . . .? Komu vendar je mogel biti križ tak trn v peti?

Ugibali so ter tega in onega ošinili z mislijo. Kako je s tistimi, ki ob nedeljah med službo božjo v gostilni sede? Takih možakov pač v nobeni fari ne manjka, ali povsod ne podirajo križev!

Marsikateri ženi se je med službo božjo silito na jok. Strašne misli so prihajale, tiho-tapsko so se kradle v dušo: Kaj, če je naš to naredil . . .?

In vendar ni nobena mogla naravnost verjeti. Ne, naš ni bil tu zraven, čeprav je eden tistih, ki si v gostilni iščejo tolažbe med mašo...

Podlešnjakova gospodinja je posebno trpela ob strahotnih mislih. Njen mož je bil eden te vrste. Cerkev ni maral, odkar se je bil slabi družbi zapisal. Uboga žena je trepetala v velikih skrbeh.

Ko se je vrnila od maše, je bistro opazovala moža. In njen strašni sum je naraščal. Mož je postajal nenavadno redkobeseden. Le ob nedeljah se mu je dar govora vračal, bolje rečeno: dar razgrajanja in psovanja. Vse mu je bilo na poti, vsakega je nahrulil s surovo besedo. Otroci so bežali pred njim, žena je strmela tiha in bleda.

Dogodek s križem se je počasi pozabil. Minilo je že skoraj leto dni od strašnega bogoskrunstva. Zopet se je bližala velika noč. Že je minila tiha nedelja. Pri Podlešnjakovih se je strašna tesnoba naselila v hišo. Gospodar je bil izginil čez noč in zastonj so pričakovali, da se vrne domov. Nihče ga ni mogel izslediti, vse iskanje je bilo zaman. Molili so in jokali vmes, upanja niso pustili iz src. —

Ob robu župnije je stalo majhno domovje. Tam sta živeli sestri, postarjni devici, sami za sebe. Po bregu nad hišo se je razprostiral hrastov gozd.

Prišel je večer velikega petka. Sestri sta ravno odmolili žalostni rožni venec in še živeli v mislih na Zveličarjev križev pot. Ravno sta hoteli k počitku, ko se oglasi s silno ihto pes na dvorišču. Lajal je kot nikoli in se zaletaval, da je rožljanje verige odmevalo v hišo.

Mlajša sestra hiti gledat, kaj je. Bila je jasna, svetla noč, da se je videlo daleč po okolici. Lunin svit je bil čist ko srebro. Pes se je zaletaval proti hribu navzgor in beseda ni ničesar zalegla. Ženska se zagleda proti gozdu in v začudenju ostrmi. Groza jo objame in komaj more priklicati sestro.

"Prikazen, prikazen! Jezus nese težki križ. Živ veliki petek!"

Tesno sta se sestri držali, govoriti ni nobena več mogla. Prav ob robu hriba se je premikala pripognjena postava s težkim križem obložena. Počasi, počasi je lezla naprej, dokler ni izginila v redkem grmovju. Sestrama je odleglo in v čudni grozi sta se vrnili v hišo.

Velika sobota je prinesla novo presenečenje. Pred cerkvijo je stal nov križ, ves lep in veličasten, prav na mestu, kjer se je pred letom dogodil zločin. Ljudje so strmeli, poizvedovali povsod, dognali ničesar. Nihče ni vedel ne bele ne črne. Križ je moral sam zrasti iz tal — — —

K Podlešnjakovim se je vrnilo veselje. Gospodarja je dala noč, kot je dala križ h cerkvi tam gori. Ves drugačen je bil. Lica so mu bila upadla in nič slabe volje ni prinesel s seboj. Na vsa vprašanja, kje je bil in zakaj, je le z zagonetnim smehom odgovarjal. Otroci in žena so se na vso moč radovali in hvalili Boga za velikonočno veselje.

Napočilo je jutro velike noči. Podlešnja-

kova gospodinja je ždela v cerkvi na svojem prostoru in dajala zahvalo Bogu. Na vse zgodaj je bila od doma odšla, da bi izlila pred Bogom do dna svoje srce. Kakor je bila sama na potu v cerkev, tako se ji je zdelo, da je še sama med veliko mašo . . .

Zazvonilo je k obhajilu. Zganilo se je v cerkvi in ljudje so se pomikali proti oltarju. Podlešnjakovka je čakala svoje vrste, kar jo čudovita prikazen pokliče iz tihe zamaknjeno-
sti. Bil je njen mož, ki je pravkar pokleknil k obhajilni mizi in se dal pobožno obhajati . . . Po toliko letih! Žena si je pomela oči in se prepričala, da je vse živa resnica.

Solze nedopovedljive hvaležnosti so moli-
le na njenih licih, šepet je na ustnih umolknil..

Takega velikonočnega veselja ni pomnila Podlešnjakova hiša. In ostalo je ž njimi do konca.

Tiskovni dan v Jolietu

P. Bernard.

NE mislim opisovati po vrsti vsega, kako se je obnesel dan katoliškega tiska v Jolietu. Celotno poročilo o tem ste brali v "Amerikanskem Slovencu", ki je na široko pripovedoval, kako lep in uspešen je bil tisti shod. Samo nekaj stvari želim tu omeniti.

Po stenah v dvorani so bili razobešeni vsi mogoči katoliški listi, ki izhajajo v slovenskem in angleškem jeziku. Slovenski so bili poleg tu v Ameriki izhajajočih tudi skoraj vsi, ki prihajajo med nas iz starega kraja. Poleg listov samih so bili razobešeni tudi mnogi krasno izdelani plakati, ki so priporočali ta ali oni list posebej, ali pa opozarjali na važnost katoliškega tiska sploh. Posebno velik oglasni plakat je imel list AVE MARIA.

Na tihem sem premišljeval, kje so mogli v tako kratkem času dobiti toliko starokraj-
skih listov. Pa to uganko je razrešil Rev. Hiti, ki je v svojem lepem govoru med drugim povedal, **da sta dve družini, ki spadata v naselbini med najbolj siromašne, poslali največ listov!** Če to ni vredno posebej zapisati in poudariti . . .

Gledališki oder je bil posebno lepo prirejen. Tako lepo sliko nam je kazal, da nisme

takoj vedeli, kaj pomeni. Natančnejše opazovanje je pa pokazalalo, da nam hoče predstaviti, kakšna naj bo družinska soba v krščanski hiši: Križ na častnem mestu, nekaj drugih podob in nastavkov, slika škofa Barage, omara dobrih knjig itd. To je bila zares lepa in živo izpodbudna slika!

Posebno nam je pomen te slike stal pred duševnimi očmi, ko je predsednina Marijine Družbe, Miss Jevitz v angleškem govoru tako lepo slikala krščansko mater kot kraljico domačega ognjišča, kjer poleg drugega tudi vedno skrbi za dobro branje v svoji družini.

Nastopil je tudi predsednik fantovskega društva Najsv. Imena, Mr. Buchar in istotako v angleškem jeziku zelo lepo govoril o vrednosti katoliškega tiska. Sploh smo opazili, da je

v tej naselbini mladina izredno požrtvovalno sodelovala za uspeh tega veličastnega tiskovnega dne. Taki mladini vsa čast!

Ginljivo je bilo poslušati pripovedovanje Mr. Mladiča iz Chicage, ki je med drugim omenjal, kako so mu socialisti — po slabem branju zaslepljeni — preperečili, da bi svojemu lastnemu bratu preskrbel duhovnika za zadnjo uro. O tej točki mi je pozneje pisala neka žena, da jo je bilo sprva sram, ko ni mogla zadržati solz. Ko je pa videla, da so se celo moža-
(Konec na strani 19.)

Oznanila.

1. Najprej zopet nekoliko o naši kampanji ZA TISOČ NOVIH NAROČNIKOV. Hvala Bogu in dobrim ljudem, ta reč gre prav dobro od rok. Če pogledate tu spodaj na številke, ki kažejo nove naročnike, se boste gotovo kar začudili. Da, toliko NOVIH smo dobili od novega leta do danes, ko je praznik sv. Gregorija in pratika kaže 12. marca. Torej v dobrih dveh mesecih smo prišli že čez polovico. Ako bo šlo celo leto tako naprej, bomo imeli dva tisoč novih in še več. Vsem prav lepa hvala za tako uspešno delo in se priporočamo še drugim, ki dosedaj še niste poprijeli. Sedaj berite, odkod so prišli novi po našem zadnjem poročilu:

Mrs. Novak, Cleveland	14	Mrs. Katar. Robert, Euclid	2
Mrs. Narobe, Collinwood	5	Mrs. Travnikar, Collinwood	1
Barbara Malnar, Kansas City.....	3	Miss Perušek, Lorain, O.	1
Anna Plavec, Renton, Wash.....	1	Margaret Kogovšek, Collinwood	3
Julija Jelenčič, Chicago	4	Marco Bluth, Joliet	1
Mrs. Majerle, Kansas City	2	Frank Urajnar, Indianapolis	1
Mrs. Gombach, Euclid, O.	1	Mrs. Ahlin, Petersburg, O.	1
Fr. Stariha, Muskegon Hts, Mich....	1	Antonija Nemgar, Eveleth, Minn. ...	1
Lucija Gregorčič, Milwaukee	2	Mrs. Bogolin, Sheboygan, Wis	1
Klara Blaess, Joliet	5	Mary Papesh, Joliet, Ill.	2
Rev. Benigen Snój, Johnstown	2	Joseph Peshel, Ely, Minn.	1
Mrs. Sintich, Cleveland, O.	2	Mary Sivic, Forest City, Pa.	1
Mary Ušeničnik, Morgan, Pa.	2	Sveti Vid, Cleveland	149
Mary Čadonič, Pittsburgh	3	John Pavlakovič, E. Pittsburgh	2
Sophie Petrič, Ely, Minn.	1	Brat Antonin	18
Frances Plautz, Detroit Mich.	1		
Mrs. F. Novak, Collinwood	1	SKUPAJ	255
Mrs. Agnes Glavan, Collinwood	1	Zadnjič	272
Mrs. Kness, Collinwood	3		
Mrs. Potokar, Collinwood	2	SKUPAJ	527

2. Vsem sotrudnikom najlepša hvala. Ako je v tem poročilu in sploh v našem poslovanju kaka pomota, nam oprostite in nas brž opozorite, da jo popravimo.

3. Pisal sem že, da mislite na spise za naš novi Koledar. Nekaj se vas je že odzvalo. Pridite še drugi. Danes posebno naročam, da zbirajte razne slike. Ko bo ta številka pri Vas, že ne bo posebno prezgodaj, ako začnete takoj pošiljati slike. Vedno bolje prezgodaj nego prepozno. Pošljite nam slike svojih rajnih, ki so pred kratkim umrli, kakor tudi slike, ki ste jih dali delati ob raznih veselih dogodkih. Ako morete priložiti kaj v pokritje stroškov, toliko bolje.

4. Številke našega lista od januarja, februarja in marca so nam pošle. Doslej so še vsi novi dobili vse imenovane številke. Od sedaj naprej do nadaljnega oznanila bodo novi naročniki dobivali samo od aprila naprej. To vsakemu povejte, ki se na novo naroči.

Še kaj iz Španije

P. Hugo.

Španija lahko zdaj začne pisati svojo za sv. pismom najlepšo knjigo "Acta Martyrum Hispalensium — Dejanja španskih mučencev". Debela bo, tako debela kot je bila prva izdaja, obsegajoča mučeniško dobo splošne Cerkve. Naj navedemo le nekatere junake, ki bodo gotovo prišli v to knjigo.

Med redovniki so v tej španski revoluciji posebno veliko trpeli in se tudi sijajno izkazali "Sinovi Brezmadežnega Srca Marijinega", po svojem ustanovniku bl. Antonu Mariji Claret y Clara tudi klaretinci imenovani. To je primeroma nova misijonska družba, ki še nima stoletja svojega obstoja za seboj, a šteje že preko 5000 članov v raznih delih sveta. Posebno številno je zastopana v svoji domovini Španiji, kjer ima oz. je imela mnogo misijonskih hiš in vzgojnih zavodov. Kajti danes so

čilo se bere kot bi bilo vzeto iz "Dejanj mučencev" prve krščanske dobe.

Takoj po izbruhu državljanske vojske so jih komunisti zajeli in jih zaprli. Dne 12. avg. so pridrli v ječo in jih 20 odbrali, da jih popeljejo na morišče. Med njimi je bil 1 duhovnik, 17 klerikov in 2 brata. Po dva in dva so z vrvjo zvezali in vlekli na mestno pokopališče. Preden so jih odvedli iz ječe v smrt, je nekdo izmed trinogov ostalim dejal: "Vi pride te jutri na vrsto. Imate tedaj en cel dan časa za zabavo. Jutri na vse zgodaj se vrnemo, da vas razveselimo z malo zabavno vožnjo na pokopališče.

Junaško je ta prva, gruča nastopila svojo zadnjo pot, prepričana, da ne gre v smrt, ampak v življenje, bolj vredno tega imena kot je tostransko. Nikakega zdihojanja, nikakega joka ni bilo čuti iz njih vrste. Vso pot so molili in peji: "Zate, naš Kralj in naša Kraljica, kri bomo svojo prelili!" Posebnega junaka v tej gruči se je izkazal brat Rajmund Val. On

njihove procvitajoče redovne ustanove vsepovsod, kjer jih je dosegla komunistična roka, v razvalinah. Tudi število njenih mučeniških žrtev je veliko, a častno spričevalo za družbo.

Samo v mestu Barbastro je bilo 40 umorjenih. Vrhovno vodstvo družbe v Rimu je dobilo o njih masakru natančno poročilo z imeni mučencev in podrobnostih mučeništva. Poro-

je bil kuhar v tamkajšnjem njihovem kolegiju. Ker so kolegij zasedli rdeči in niso imeli lastnega kuharja, so njega pridržali v službi.

Čeprav bi bil rajši šel z drugimi v ječo, se je moral vdati. Ko je pa zvedel, da so vsi njegovi sobratje obsojeni na smrt, mu kar ni šlo v glavo, da bi samo njemu ušla, mučeniška krona. Sporočil je sobratom v ječi: Če me ko-

munisti ne bodo hoteli umoriti, se bom sam predstavil izvršiteljem vaše smrtne obsodbe. Povedal jim bom, da tudi jaz spadam v vašo družbo in da hočem skupno z vami v nebesa. Tako je tudi storil in bil v tej skupini zadnji na vrsti.

Drugo jutro so res prišli še po ostalih 20. Med tem se pa seveda ti niso zabavali. Ko so se še bolj pripravili na gotovo smrt, se je večina spomnila še svojih dragih in se pismeno poslovala od njih. Kar je mogel kdo dobiti v roke, je napisal nekaj tolažilnih, bodrilnih in poslovnih besed ter priložil kak spominček. Imeli so namreč srečo, da sta bila med njimi dva sobrata argentinska državljana, ki se jih komunisti niso upali eksekutirati. Ta dva sta ta pisemca in spominke zbrala, da jih izročita naslovljencem. Zgovorna priča so ta pisemca njihovega pravega mučeniškega duha. Poglejmo malo v njih vsebino.

Mihael Masip je napisal na listič: "Moj sestri Mariji Masip! Moj Jezus, zate pojdem v smrt! Sprejmi žrtev mojega življenja, ki Ti jo darujem za blagor Španije in za moje drage. Barbastro, 12. avg. 1936. Mihael Masip, C.M.F."

Faustin Perez je s črnilom napisal na žepni robec: "Moj testament. Želel bi, da bi ta robec prišel v Vaše roke prepojen z mojo krvjo. Kot tak bi bil najzgovornejša priča, da mi je bila smrt ljubša kot izdajstvo vere in verskih načel, ki so mi bili vcepljeni doma v naročju moje matere. Ta robec zaenkrat še ni prepojen z mojo krvjo. Toda preden pride v Vaše roke, bom jaz že pretil svojo kri z vzklikom: Dolgo naj živi Kristus Kralj in katoliška Španija! Dolgo naj živi moje rodno mesto Barindano! Danes je bilo pomorjenih 20 mojih sobratov. Jutri bom jaz na vrsti. Prosil bom za Vas v nebesih. Adios, dokler se v nebesih ne vidimo! Faustin Perez, C.M.F."

John Baixeras je tudi na robec s svinčnikom napisal svojemu bratu Rev. Rajmundu iste redovne družbe sledeče poslovilne besede: "Baixeras, sin Marijinega Srca! Kmalu pridem doli iz nebes, da Te ogrnem s plaščem mojega varstva. Reši mnogo duš! Zbogom!"

Louis Escala se je na lističu papirja takole poslovil od svojih staršev: "Ko sem 22 dni prebil v ječi v Barbastru, obenem z 49 člani re-

dovne družine "Sinov Brezmadežnega Marijinega Srca", misijonarjev klaretincev, Vam pošiljam te vrstice kot zadnje slovo. Masne eksekucije so se pričele. Pričakujemo, da bomo vsak čas na vrsti. Ko bote prejeli vest o moji smrti, ne žalujte! Pač pa se veselite, ker bote imeli sina mučenca. Adios, dokler se v nebesih ne snidemo. Vaš sin bo prosil za Vas! — Louis Escala, C.M.F."

Louis Bardres, ki je bil že s prvo gručo mučen, je svoji materi za rojstni dan celo ljubko pesmico zložil in jo na košček papirja napisal. Pesmica je polna hvaležne ljubezni do matere, ki ga je tako lepo versko vzgojila. Potem se preljuje v še vzvišenejšo ljubezen do matere Čerkve in nebeške matere Marije. Nato se pa zlije v najlepšo in najvišjo ljubezen do Boga, ki mu jo bo skoraj dano uživati iz obličja v obličje.

Ko so te, večinoma še mladostne junake, peljali na morišče, je bil to za mlade komuniste seveda velik teater. Z razposajenim vriščem in hruščem so jih spremljali na zadnji poti. Bil pa je med njimi tudi eden, ki ni mogel razumeti, kako morejo iti tako mirno in naravnost razigrani v smrt. Njih vzkliki: "Kristus Kralj naj živi!" so ga tako presunili, da se jim je še sam pridružil in začel ž njimi vred vzklikati Kristusu Kralju. Sprva so revolucionarni eksekutorji mislili, da obsojence samo oponaša in se norčuje iz njih. Ko so pa spoznali, da to dela iz prepričanja, so še njega pridružili smrti četi in šel je vesel ž njimi v smrt za Kristusa Kralja.

V Cerveri, Catalonia, so imeli isti redovniki kolegij za svoj redovni naraščaj. Tudi ta je postal žrtev komunistov. En pater, Rev. Manuel Jove, s 14 kleriki jim je padel v kremplje. Na izbiro so jim dali: ali smrt ali svobodo. A svobodo le za ceno, če prekolnejo Boga. To so pa ogorčeno odklonili. Razjarjeni so komunisti preiskali Rev. Manuela in našli pri njem skrit križ. Zahtevali so od njega, da vrže križ na tla in potepta. Kajpada tega ni storil. Nato mu eden ves razkačen iztrga križ iz rok in zahruli nad njim: "Bo pa križ tebe na tla spravil!" In začel ga je bititi ž njim po glavi, da je bil ves krvav. Potem so njega in vseh 14 klerikov pobili.

V Fuentavejuna, Granada, so dobili v ro-

ke šest frančiškanov. Tudi njim so obljubili svobodo, če Boga prekolnejo. A za tako ceno niso hoteli svobode. V satanskem sovraštvu do Boga so jim najprej živim jezike porezali, nato jih pa postrelili.

V Pobla Desegur, škofija Gerona, je rdeča drhal iz soseščine zgrabila župnika Rev. Tapiesa, svetnega duhovnika. Po kratkem procesu ga je obsodila na smrt. Njegovi župljani so ga hoteli rešiti. Bi ga morda tudi bili, da jih ni sam prosil, naj ga puste umreti za Kristusa. Le to si je izgovoril, da ga v mašniški obleki ustrelje. Izpolnili so mu to poslednjo željo. —

To je le par z mučeniško krvjo pisanih listov iz "Dejanj španskih mučencev". Pa že ti nam pričajo, če mislijo rdeči hudičevi hlapci v Španiji na ta način Boga ubiti, se zelo motijo. Kot povsod in vedno, tudi tam iz mučeniške krvi že klije novo versko življenje. Kri mučencev je kri Abelova, ki kriči k Bogu po maščevanju nad rdečimi bratomornimi Kajni. Te krvave žrtve so ognjišča, ob katerih se katoliška mladina, takozvani falanksisti, ogreva in razžareva za zmago in svobodo križa, za katero ji je smrt sladka. Niti najmanj ne dvomijo ti mladci, da bo končna usoda brezbožnega komunizma usoda Julijana Odpadnika, ki je baje smrtno zadet vrgel svojo kri v zrak in zaklical: "Zmagal si, Galilejec!"

R A F A E L

je list za slovenske izseljence po vsem svetu.

Prihaja vsak mesec iz Ljubljane.

Prinaša dopise in poročila naših izseljencev s celega sveta.

Stane za vse leto 24 Din, kar je v našem denarju pol dolarja ali 50 centov.

Naroča se na sledeči naslov:

TYRŠEVA CESTA 52, Ljubljana, Jugoslavija, Europe.

Izseljenci, Rafaelova družba v Ljubljani vas vabi, da si naročite list, ki je nalašč za vas!

Kratka zgodba

Mary Gombach, Euclid, O.

BILO je v moji rojstni domovini. V našem kraju se je naselila gospa z Dunaja, precej bogata, verna pa nič. Nekoč je obolela. Bila je nevarna bolezen in sosede so gospo zelo nagovarjale, naj se vendar spravi z Bogom. Toda vse prigovarjanje ni nič pomagalo. Vsaj tako je bilo podobno.

Nekoč se je pa gospa vendar premislila in je dala poklicati duhovnika. Z zvonika je poklenkalo in duhovnik je hitel s cerkovnikom k bolnici, da bi morda ne bilo prepozno. Toda zgodilo se je nekaj nepričakovanega. Sredi poti jima priteče naproti kuharica in jima pove, da se je gospa zopet premislila in na noben način ne pusti, da bi prišel duhovnik k njej s sveto popotnico.

Duhovnik se je vrnil, toda ta nepričakovani dogodek ga je tako pretresel, da je moral v posteljo. Bil je goreč v svoji službi, pa že star in bolehen. To vse ga je tako potrla, da je resno zbolel. Nič drugega ni imel v mislih ko nesrečno ženo, ki je zavrgla tako milost. Do naslednje nedelje si je toliko opomogel, da je maševal, pridigati pa ni mogel. Pravili so, da je doma jokal od globoke žalosti. Tisto nedeljo je namesto pridige samo prosil, naj molimo za bolnico, da bi ji Bog dal milost izpreobrnjenja.

Hvala Bogu, da malo katoličanov umrje, ne da bi ob smrtni postelji pustili k sebi duhovnika. Čeprav so se v življenju delali za brezverce, se jim na smrtni postelji zdi nevera ne spametna in radi kličejo duhovnika, če jim je le še prilika dana. Velika večina tako naredi, če so bili le v mladosti poučeni in vzgojeni v verskem duhu. Tista iskrica vere, ki je morda dolga leta samo tlela, oživi ob smrtni uri. Kesajo se svojih grehov in umrjejo spravljene z Bogom.

Tudi tista gospa je umrla več let pozneje in sicer spravljena z Bogom. Čeprav se je poprej večkrat premislila, je končno vendar sprevidela, kako se je treba pripraviti za odhod s tega sveta.

Kako gre "Naša Straža"

Kadar izide nov zvezek obrambne knjižnice NAŠA STRAŽA, ga takoj več tisoč razpošljemo na slovenske župne urade in, kjer teh ni, na naše zastopnike in zastopnice. Iz nekaterih krajev se pa oglašajo še drugi dobri ljudje, ki se zavzamejo za to, da se ta knjižica dobro razpečava med ljudi.

Kako gre?

Različno . . .

Miss S. D. je nosila knjižice od hiše do hiše in povsod rekla, naj dajo, kolikor hočejo. Nabrala je za 25 knjižic \$3.33 in nam poslala.

Miss F. M. je naročila 120 knjižic. Društvo, pri katerem je tajnica, je dalo \$3.00, sama je dala \$1.00, dva druga v naselbini sta dala vsak po \$1.00. Tako nam je poslala \$6.00, knjižice pa zastonj razdelila med ljudi.

Rev. N. N. je naročil 100 knjižic, jih takoj sam plačal in razdelil med ljudi zastonj.

Rev. I. I. je naročil 200 knjižic, jih plačal in po pošti razposlal zlasti tistim faranom, ki bolj malo pridejo v njegovo cerkev.

Mrs. J. R. naročila 100 knjižic in jih po pet centov razprodala hodeč od hiše do hiše. Nekaj jih je razprodala na sejah in veselicah. Nam je poslala \$5.00.

V neki naselbini so naročili 300 knjižic in mladi fantje so jih pred cerkvijo razprodali. Obdržali so si za trud \$4.00, drugo so nam poslali.

Neka žena je skušala prodajati, pa ljudje niso hoteli kupovati. . . Sama tudi ni mogla plačati, zato je razdelila zastonj in je potem nam pisala žalostno pismo. Mi smo pa bili njenega dobrega dela prav veseli.

In tako dalje, in tako dalje. V vsakem kraju skušajo po svoje pomagati, da pride dobro branje med ljudi. . . Mi smo pa veseli vseh teh in podobnih poročil. Seveda je tu samo nekaj zgledov povedanih.

Kako sem zapisal — v vsakem kraju . . . ? Ali res?

Žal, to je preveč rečeno! So tudi naselbine, ki niso še nič povedale, kaj delajo z našimi knjižicami! Ali morda v tistih krajih ljudem ni treba dobrega branja? Upamo, da bo mo tudi od takih še slišali.

BELA VRANA

Povest. — Spisal P. Bernard.

Četrto poglavje.

BELA VRANA IN RDEČI GOLOBJE.

FATHER Samuel je dobil po pošti časopis, ki ni bil nanj naročen. "Rdeča Zvezda" mu je bilo ime. Pregledal je stran za stranjo in našel dopis iz svoje župnije. Takole je bral:

"Bela vrana med črnimi. — Pri nas imamo župnika, ki je prava bela vrana med našimi duhovniki. O njem lahko rečemo, da ima srce za ubogo ljudstvo in razume njegove potrebe. V fari se je našla peščica prenapetih pobožnjakov, ki pritiskajo na župnika, da bi jim postavil novo cerkev. Mož se je odločno uprl in izjavil, da so te vrste davki ljudem nepotrebni. Slišimo, da je celo škofa postavil pod kap, ko mu je prišel prigovarjat, naj zida. Bravo, fajmošter Sam! Morebiti bo dober zgled vplival tudi na druge duhovnike, da bodo začeli spoznavati, kaj je ljudem bolj potrebno, večji kos kruha ali število novih cerkva. Kdor hoče moliti, lahko moli doma. --- Naročnik."

Fathra Sama so prevevala mešana čustva. Bral je še enkrat in si rekel na tihem:

"Kako znajo podtakniti misli in načrte, ki so človeku tuji . . ."

Vedel je, da je "Rdeča Zvezda" reden gost in vsakdanja hrana v hišah njegovih odpadlih faranov. Torej je župnik najbrž med zadnjimi, ki bere ta čudni dopis. Kaj se le govori med ljudmi —?

Sicer pa — kdo je poslal številko lista na župnikov naslov?

Preiskal je ovitek in našel, da je prišel list naravnost iz uprave in takoj po izidu lista. S kakšnim namenom so mu ga poslali?

Father Sam je meril z neodločnimi koraki pisarno in skušal najti pristan, kamor bi varno zajadrle zbegane misli. Ni se mu posrečilo.

Telefon je zapel.

“Helo! Father Sam.”

“Father, na slabe kolesnice ste zavili, ko se v “Rdeči Zvezdi” vaša hvala razlega. Z Bogom!”

In telefon se je zaprl . . .

Zbegan je župnik obstal. Neumni dopis ne bo ostal brez posledic. Ne menil bi se, če bi ga list sramotil. Pohvala je v dušo skelela.

Kako bo z njegovim delom v fari? Kako bodo tekli načrti?

Beseda po telefonu slabo obeta. Tako mislijo dobri farani . . .

Dobri farani? Ali bi dober faran tako počastil svojega župnika? In vendar je moral biti telefon od nekoga, ki je nove cerkve pristaš!

Župnikove misli so zavile na priljubljeno pot. Tisti “dobri” so včasih prečudno ozkosrčni, neverjetno zavistni. In po telefonu je govorila zavist, sama zelena zavist! Ne morejo razumeti, da duhovnik ni samo za pobožne pri fari, temveč za neverne še bolj. To je tisto in — amen!

Župnikove misli so našle pristan. Vrnilo se je vanj duševno ravnotežje. Vzel je brevir in stopil v cerkev. Odmolil je male hore in ni dvignil oči, da bi videl očrnele stene in okrušen omet. Lovil je načrte, kako bo sezidal novo cerkev, neviden tempelj Gospodu, v hišah in dušah svojih “rdečih” . . .

Odpravil se je od doma. Prav za to jutro je imel v načrtu obiskati nekaj družin, ki niso v cerkev hodile. Čemu bi zavoljo zmešanega dopisa preminjal načrte?

Zelo prijazno so ga sprejemali. Dopisa ni nihče omenil.

Največ je govorila gospodinja, ki že dvajset let ni videla cerkve od znotraj.

“Father, le sedite, vam bom vse od srca razodela. Da bi se naša hiša k cerkvi vrnila, ste rekli. Zavoljo vas rajši danes ko jutri. Ali vi ne veste, koliko reči nam brani povratek. Če bi ne imeli tistih hinavcev pri fari! Ni nam za par dolarjev. Nismo brez njih. Ampak kako naj se vrnem v cerkev? Vseh oči bodo na meni, vsaka ženska se bo odmaknila daleč od mene, drug drugega bodo dregali pod rebra, češ: ali jo vidiš, babo? Zdaj je prišumela, skopulja, ko ji je fajmošter obljubil, da se lahko zastonj vsede v najboljšo klop . . .”

“Dobra žena, ne govorite tako! Pustite ljudi, če so taki. Sicer pa mislim, da ni vse tako. In sploh, saj greste v cerkev zavoljo Boga, ne zavoljo ljudi.”

“To vam rečem, ne poznate ljudi. Če ho- di svetnikom oblizovat roke in noge, če vam nosi tja za vrata opravljenost cele fare, že mi- slite, da je svetnik . . .”

Župnika, je zbadlo, pa je prizanesljivo po- molčal. Žena pa naprej in naprej.

“Vera in cerkev bi že še bili, pa je v njih preveč svetohlinstva. Vi ste res drugače ko drugi. Vas imamo vsi radi. Le škoda, da ste vjeti in morate stopači po izvoženi poti . . .”

Father Sam je hitro prekinil.

“Žena, ne boste večno živela! Odgovor bo treba dajati!”

“Ha, odgovor! Če ga bodo dali vaši hi- navci, bo tudi zame lahak. Pa to le pustimo za zdaj. To vam pa rečem: če spravite iz cer- kve nekaj tiste pakaže, pridem jaz in cela dru- žina. Pa jih je več, ki rečejo to.”

Poslovil se je in nikamor več ni zavil. Hu- de besede so mu po ušesih zvenele. Skelele in pekle so ga. Ti ljudje imajo same človeške ozire in napuh jih v krempljih drži . . .

“Napuh? Ali nisem že več ko enkrat tu- di dobrim faranom očital — napuh . . .?”

Pa je vendar iz te ženske drugače izbruh- nil kot na primer iz farana Matevža . . . Zdaj- le bi si želel Matevževe družine!

Ali naj obupuje nad odpadlimi in jih tež- ki usodi prepušča? Preveliko je bilo njegovo srce! Iz njega je prišla rešitev in presekala vozelo:

“Siromaki so in potrpljenja je treba. Boga jim moram vrniti, drugo vse pride počasi . . .”

Doma je čakal obisk. Dva neznana mo- ža. Lepega vedenja, izbranih besed. Prišla sta iz daljnega mesta.

“Father Sam, vi ste, kajne? Veliko do- brega sva čula o vas, pa sva vas želela osebno spoznati. Zastopava delavsko stvar. Dobro razumeva pomen vere za socialno pravičnost in vaš visoki poklic je kakor ustvarjen za delo na tem pisanem polju. Želiva vam zagotoviti iskreno in odkrito sodelovanje. Pa ne zame- rite, da sva vam ukradla nekaj minut dragoce- nega časa. Bi želela o marsičem govoriti, pa bova drugič prišla in se prej domenila z vami

za urico časa. Za danes pa srečno, Father Sam!"

Župnik je komaj našel časa, da je voščil svoj z Bogom. Pa mu tudi ni bilo do razgovora z njima. Imel je polno srce najrazličnejših čustev in obisk ga je iznenadil nad mero. Besede možakov so čudno zvene in ni jim vedel razlage. Ali je današnji dan našč za uganke ustvarjen —?

Gosposka moža sta zavila med hiše. Sproti sta izbirala naslove iz imenika naročnikov "Rdeče Zvezde". Celopoldne sta bila zaposljena.

Tisti večer se je vršil v skriti dvorani zā-upen sestanek. Nekaj tucatov mož izpod zastave "Rdeče Zvezde" se je zbralo na zbor. Govoril je človek, ki je Fathru Samu opoldne toliko lepih besed nakopičil.

"Sodrug, prišel je čas, ki ravno vam v tem mestu posebne naloge prinaša. Vi veste, da je verska organizacija največja ovira našim načrtom. Prav je dejala ena naših sodružic, ko je prišla v večje mesto predavat: Ne bom imela uspeha, preveč cerkvenih stolpov se dviga nad strehe delavskih hiš. To tudi nas druge skušnija uči. Kjer so ljudje vneti za mogočnost cerkva, ni tal za naše delavske vzore. Mnogo je takih cerkvenih trdnjav, ki se zastonj zaganjamo vanje. Sodrug! Zato nam je treba zgrabiti za vsako priložnost, ki se sama od sebe ponudi. In taka priložnost je zrasla pri vas. Silno smo se razveselili dopisa, ki ga nam je vaš dopisnik poslal. Hitro na delo, smo rekli. Prišla sva med vas. Obiskala sva vašega moža v črni suknji. Ne bo nam nevaren, vodilne vloge ne zna. Ne mislite, da je res kaj pričakovati od njega. S previdno taktiko ga bomo vodili za nos in nam bo po svoje koristil. Hvalite ga in laskajte se mu. Obljubite mu vse in bližajte se cerkvi, samo da ga obdržite v nasprotju s škofom in cerkvenim odborom. Ta reč sama na sebi malo pomeni za nas in nas skoraj ne briga. Toda s tem boste polagoma odtrgali število sedanjih zvestih faranov od njega in cerkve. In potem pride samo od sebe, da bodo prestopili k nam. Sprejemajte župnika z vso prijaznostjo, vabite ga na svoje domove, poslušajte ga, naj vam po mili volji svoje nauke razlaga. Upam, da me razumete. Od naše centrale boste preje-

mali vsakovrstno podporo. Na delo, sodrug! Vaš dopisnik je imenoval župnika belo vrano. Jaz imenujem vas rdeče golobe. To pove vse. Dobro srečo, sodrug!"

Ostali so skupaj do pozne noči. Ko so se razhajali, so bili polni poguma in svežih načrtov.

(Dalje prihodnjič.)

Ko je mlado sonce sijalo

Johana s Hriba.

DANES po hribih sonce sije, kdo neki bi se vedno kisal . . .

Tako smo rekli včasih, ko smo bili mladi tam na lepi Vrhniki. To je bilo pred tisoč in tisoč dnevi. Bila nas je manjzna skupina mladih fantov in deklet. Nekateri so trdili, da so bile dekleta lepe. In fantje tudi. Ne se smejati, prosim, saj ste bili tudi vi vsi enkrat mladi in mladost je zmerom lepa.

O teh fantih in dekletih želim povedati, da je bil to vrhniški pevski zbor. Rada mislim

Modre Device.

nazaj na tiste čase. Takrat sta bila pri nas za kaplana, g. Jože Laznik in g. Matej Sitar. Večkrat sta, pevcem napravila kakšno veselje. Saj smo tudi peli nič kako lepo. Ne mislite, da smo bile kakšne srake. Na izletih smo tudi veliko peli. Včasih smo šli v Bistro, drugič na Staro šrango, včasih zopet kam drugam.

G. Matej Sitar je bil na, zunaj vedno zelo vesel, drugače pa na skrivnem zelo pobožen. Kadar smo bili prav razigrani, kakor otroci na trati, se je na lepem zresnil in dejal: Mlado srce mora ljubiti, za ljubezen je ustarejeno. Ampak kaj ljubi, to je vprašanje. Ko vrtnar nabira rože, najrajši utrga cvet, ki še ni popolnoma razcveten. Tak je tudi nebeški Vrtnar. Ne smete se preveč vdati razigranemu veselju, da se ne zamerite nebeškemu Vrtnarju . . .

Tako in podobno nam je govoril.

Bilo je zadnji teden v avgustu, ko nam je naročil, naj si preskrbimo kočije in koleslje, da pojdemo na Dobrovo na božjo pot. Ali mislite, da smo si res dobili kočij in kolesljev? O, kaj še! Dobili smo si velik parizar z lojtrami, da bi mogli biti vsi skupaj in med potjo pošteno peti in vriskati.

Bilo je v sredo zjutraj, ko smo odrinili proti Dobrovi. S petjem in vriskanjem pa ni bilo nič — bilo je namreč prav mrzlo jutro. Zato smo se stiskali na parizarju vsak v svoje ogrinjalo in dali tak lep mir, kot bi človek ne verjel, da ga znamo dati.

Na Dobrovi je bilo več svetih maš in prav lepo smo opravili svojo božjepotno pobožnost. Ko je v cerkvi minilo, smo jo pa mahnili skozi leščevje naravnost v — Pekel. Tam je bil mlin, v katerega so vozili mlet prav od daleč. Vse tam od velike ceste do Brezovice in še dalje. Tudi žago so imeli v Peklu. Nam se je zdelo tam prav prijetno in pisano življenje.

Ko smo ušli iz Pekla, smo imeli na Dobrovi obed. Še sedaj se spominjam tistih dobrih piškotov. Potem smo jo mahnili nazaj proti Vrhniki. Bil je lep sončen popoldan, mi pa vsi marele razpete. Kdo ve, kaj so si morostarji mislili o nas. To pa vem, da se mi nismo nič brigali za njihove misli, peli in vriskali smo še toliko bolj, ker je bilo treba nadomestiti vse, kar smo zjutraj zamudili.

Prišel je čas, ko je bil naš dobri prijatelj g. Matej prestavljen k Sv. Petru na Krasu.

Zadnjo nedeljo popoldne je prišel na prižnico in hotel reči nekaj v slovo. Ljudje pa v jok, da je po par besedah odhitel s prižnice v zakristijo. Seveda smo mi na koru prav krepko pomagali jokati.

Da, tako in podobno je bilo takrat, ko je mlado sonce sijalo . . .

Mala lažnivka

Šolska sestra.

SESTRA je odprla pismo in brala: "Prosim, ne vtikajte se v naše domače razmere. Čeprav smo ubogi, vendar ne maram, da bi mi Vi svetovali, kdaj naj kupim Rozaliji nov klobuk. Ko vendar delam in se trudim, da pošljem otroke snažne v šolo! Ta sramota! Otrok se mi smili. Danes je prišel domov, češ, sestra je rekla, da ne sme več v rdeči kapi v šolo. Kar iz šole jo bom vzela. Morda bodo v javni šoli imeli več srca kot ga imate ve, katoliške sestre — — —"

Tako se je glasilo pismo, ki je presenečeni sestri Mariji padlo iz rok. Ali je to pismo res njej namenjeno? Hitro je še enkrat pogledala naslov na ovitku — res, njej veljajo vsi ti izbruhi užaljenega materinega srca. Ti ljubi Bog, kako je življenje vendar včasih težko! Kar na lepem se človek znajde v "godli", ki mu jo pripravijo tisti, od katerih bi najmanj pričakoval.

Sestra Marija je bila še mlada. Šele par let je vladala malim z ljubeznijo in potrpežljivostjo. Same rože, sama pesem . . . Ni bilo niti najmanjšega oblačka ne na redovnem ne na šolskem nebu. A to pismo — — Kako razočaranje!

Sestra Marija si je izprašala vest. Prav temeljito. Vse koticke srca je prebrskala, a vest ji ni očitala ničesar. Vse, kar je otrok doma povedal, je bilo do pičice zlagano. Deklica je hotela imeti nov klobuk in ker ga ni mogla drugače dobiti, si je hotela pomagati z lažjo. Kako je ubogo sestro to bolelo! Do takrat bi bila prisegla na resnicoljubnost otroka, ki je gledal kot Rafaelov angelček. A sedaj . . . S. Marija je odšla v kapelo, da priporoči malo lažnivko Prijatelju otrok, ki edini ima njih srca v oblasti.

Zadeva s klobukom se je sicer poravnala in Rozalija je ostala v farni šoli. Bila je drugače prav ljubezniv otrok — samo lagati je bila tako vajena, da je že sama sebi verjela.

Uboga s. Marija ji je često po šoli polagala na srce, naj bo resnicoljubna, če hoče, da jo bodo ljudje radi imeli. Stavila ji je v zgled božje Dete, ki ni nikoli nalagalo svoje matere Marije. Mala lažnivka je ob takih prilikah bila vsa blede — vsa kri ji je izginila iz lic in komaj je izdabila obljubo, da se bo poboljšala. Pa ni vse skupaj dolgo držalo — ob prvi priložnosti je zopet kaj natvezla. Imela je dar pripovedovanja in silno bujno domišljijo. Otroci so jo

radi poslušali, toda nekoč je tudi njim postalo dovolj. Dokler je bila samo sestra žrtev njenih laži, je še nekako šlo, toda, ko je nekoč nalagala ves razred, se je vzdignil vihar.

Otroci so se pripravljali za "Haloween Party". Vsak je povedal, kaj bo prinesel in koliko prispeval. Malim ljudem so ob imenih: cookies, cakes, candy, soda . . . usta lezla v nasmech in ta in oni sladkosnednež pe požrl slino prav na debelo. In v to rajsko pričakovanje in hrpenenje pade bomba presenečenja: "Moja mama bo spekla kokoš!" Ploskanje, vihar odobravanja!

Sestra Marija pogleda v smer, odkoder je prišla obljuba. Rozalija, seveda. Prav močno podvomi sestra v srcu, če bo iz te moke kaj kruha, a vendar vpraša prijazno: "Ali res, Zalka?"

In Rozaliji se vdere potok besed iz ust. V eni sapi pripoveduje: "Da, mama je že davi rekla: Kokoš bom spekla. Eno bedro daš tvoji sestri, drugo tisti sestri, ki orgla. Naj imajo tudi uboge sestre enkrat nekaj dobrega. Ostale dele kokoši razdeliš med otroke." — Kako so se otrokom cedile sline po kokoši, čeprav so vedeli, da "bedra" ne bo nobeden obiral — no, pa so se v mislih zadovoljili z vratom ali perutnicama.

Tisti večer je bilo pri sestrah veliko smeha. S. Marija je povzela besedo: "Veselite se z menoj in vse druge razen sestre organistinje se pripravite na žrtev, kajti midve prideva jutri domov s kokošjim bedrcem. Ker ima kokoš samo dve nogi, upam, da ne boste preveč žalostne, ako ne bomo po sestriško delile. Bedrce pa prinese Zalka meni in organistki."

Drugi dan popoldne. Party! Kaka razigranost! Kako halovinsko razpoloženje! Vsega v izobilju! Pa se nekdo spomni kokoši! Vsa usta nehajo mleti, vsi pogledi se obrnejo v Zalko. Smrtna tišina! Pa se oglasi Janez: "Kje pa je kokoš?"

"Pa res!" pridene s. Marija.

O, Zalka vam je ptič! Na koncu jezika ima pripravljen odgovor: "Je ušla! Vsi smo jo lovili, pa je nismo mogli vjeti."

Kako razočaranje za male želodčke! Kaka ogorčenost! In otroci so povedali Rozaliji naravnost v obraz, kaj mislijo o njenih obljubah...

Da potolaži in pomiri razburjene duhove, je s. Marija povedala povest o Tirolskem junaku.

ku, ki je rajši umrl kot da bi si bil le z najmanjšo besedico laži rešil življenje. Sestra je upala, da se bo vsaj malo prijelo tudi Zalke. Morda se je — le Bog ve.

S. Marija je bila potem prestavljena in nikoli ni izvedela, kaka je življenjska usoda "male lažnivke". Če je lažnivost rastle z njo, potem je Zalka sedaj deklica, ki ji nobeden ne zaupa, ki se je vse ogiblje, ki ji nobeden ne verjame, četudi resnico govori. Morda je pa le mati pravočasno izpregledala in navajala svojo malo z lepim zgledom in besedo k resnicoljubnosti? Ne vem — Bog ve . . .

Zagonetni pojavi

P. Hugo.

VRIMU izhajajoči uradni list našega reda, "Acta Ordinis", je v svoji decemberski številki prinesel letno misijonsko poročilo iz kitajskega apostolskega vikarijata Yen-an-fu. Med drugim se spominja komunistične žrtve misijonarja Rev. Pavla Hu, svetnega duhovnika in tretjerednika.

Ko so komunisti začeli ogrožati njegov misijon, kot dobri pastir ni hotel zapustiti svoje črede. Ostal je med njo, jo tolažil in bodril. Dokler je on živel, so junaško odbijali napade komunistov. A 6. nov. 1935 ga je kro-

gla v glavo zadela, da je bil na mestu mrtev. Njegovi kristjani so zgubili pogum

V misijonskem domu in cerkvi so se nastanili komunisti in tam uganjali vse mogoče orgije. Pa ne dolgo. Neki zagonetni pojavi so jih pregnali, da nihče več ni imel poguma, pod misijonsko streho stanovati, zlasti ne tam prenočiti. Prvi, ki so se nastanili v misijonskem domu, so vedeli pripovedovati o strašnih sanjah. Vsem se je isto sanjalo. Videli so pred seboj ubitega misijonarja, grozečega obraza, ki jim je očital brezbožnost in se pripravljal, da jih pomeče ven. Ko so te sanje drugim pripovedovali, so se iz njihove strahopetnosti norčevali. Štirje najpogumnejši so sklenili, da bodo v misijonskem domu prenočili. Pa tudi vsem tem se je isto sanjalo. Dva sta od strahu prišla, ob pamet in napravila samomor. Ostala dva sta vsa prestrašena zbežala iz hiše.

Leto potem se je druga karavana potujočih komunistov nastanila na misijonski postaji. Poseben užitek ji je bil, skruniti bivšo cerkvico, ki pa takrat že ni bila več podobna hiši božji. Kar je še ostalo cerkvene oprave, so pometali ven, oskrunili in požgali. A glej, nekoga dne zagledajo pred seboj oltar, ver okrašen in razsvetljen. Pred njim je stal duhovnik opravljen za daritev. Ker so vedeli, da je bilo vse to, kar so videli pred seboj, že zdavnaj pometano iz cerkve in uničeno, misijonar pa mrtev, jih je obšla taka groza, da so vsi zbežali. Poslej si nihče več ni upal na to misijonsko postajo.

Tako poročilo, kateremu nimamo ničesar dostaviti.

(Konec s strani 9)

kom okoli nje orosile oči, je spoznala, da so govornikove besede tudi druge močno pretresle . . .

Naj teh par stvari zadostuje. Bog daj, da bi se tudi po drugih naselbinah dnevi katoliškega tiska tako dobro obnesli! Berite o vseh v Amerikanskem Slovencu, glede našega lista sem že zadnjič omenil, da bo le tu pa tam kaj malega o tem poročal. S tem pa ni rečeno, da upošteva samo eno ali drugo naselbino, ne pa vseh. . . Torej — brez zamere!

ENGLISH AVE MARIA

BELIEVE EVERYTHING?

Stanley Thomas

A gullible public does not care for warning, but it is susceptible to advice. People love the feel of independence, and human nature instinctively rebels against the "don'ts" in life's repertoire. Warning, with all its "don'ts," may have a place over TNT bags, or over railroad crossings, but in the pursuit of happiness, in individual life, warning is to John Q. Public but a harness to success.

If, however, warnings are quaintly converted into forms of advice, seasoned, as it were, like a sugary pepper, human nature quickly senses a peculiar lack of harshness in them, and forthwith your Aunt Lucy and your Uncle Pete accept with favor what otherwise would be repugnant.

"Do not spit here," warns the sign in the R. R. station. Spontaneously, we sense the forbidding tone of the warning, and we grow naturally rebellious, for we feel prohibition an infringement upon our innate independence. Were the sign to read, "You should avoid spitting here, for sputum breathes bacteria, and spreads disease," our reactions would immediately tingle in a favorable response, our independence would be preserved intact, we would appreciate the courteous note of advice.

Warnings, then, should be mellowed to preserve the complied attention of John Public, who, fundamentally human, is a creature of diverse sentiments.

The person who first said, "Do not believe what you read," failed to comprehend public sentiment, or the public's peculiar receptivity to mellowed warning and seasoned advice. Had he said, "If you desire to be a hash-pot of knowledge, believe everything you read," he would have collided with the proverbial nail horizontally with the noggin.

Everyone willingly admits, that everything that is read, should not be believed. But, everyone does not care to be told this obvious fact in just so many negative terms. Positive advice is of fairer sound; it increases interest and attention, and, by far acts as the greater incentive toward claiming the public's unconditional surrender.

A man who believes everything he reads, does not exist. If any such monstrosity does exist, he abides in a haven of nit-wits not yet discovered. But there are individuals who do assimilate the majority of the ideas expressed in printed form with an astonishing degree of credulity. Whether the ideas be true or false, does not matter. That they are printed is the sole and sufficient motive of acceptance. Such individuals give to the public the service of the adjective "gullible."

Newspaper men are particularly aware of this trait in the public mind. Their very existence, in the ultimate analysis, rests upon it. The public's disposition to believe on the slightest evidence, is the journalistic instrument in molding sentiment and opinion—as witness a presidential campaign. It enhances business. Half-truths ingeniously doctored with a tinge of certainty and given the sensational touch, hold a special appeal.

Popular literature believes in giving the public what it wants. Not that the public is the criterion of truth, but because the fickle frame of the public mind is the criterion of business.

"Give the public what it wants," sounds democratic, but it actually means the undermining of fundamental standards of thought and conduct. It is based on the utilitarian theory,

(Continued on Page 22)

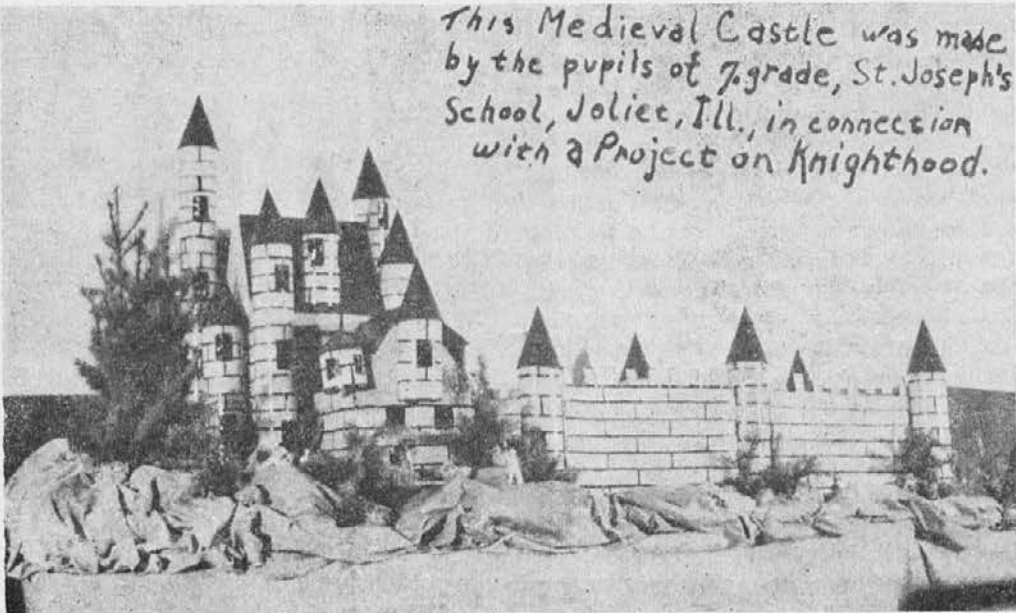
KNIGHTHOOD

Space does not permit to write up this project in detail and, therefore, we will just give you a resume of the story.

A little over fifteen hundred years ago the great order of knighthood and chivalry was founded. The reason for this was the feeling on the part of the best men of that day that it was the duty of the stronger to help the weak. These were the days when might was right, and the man with the strongest arm did as he pleased, often oppressing the poor and riding rough shod, without any regard, over the feelings and affections of others. In revolt against this, there sprang up all over Europe a noble and useful order of men who called themselves knights. Among these great-hearted men were Arthur, Gareth, Lancelot, Bedivere, and Alfred the Great. The desire of these men was to "hve pure, speak true, right wrong, follow the king." Nowhere in all the stories that have come down to us have the acts

knights. It is an organization for the training of boys between the ages of twelve and eighteen years. The movement was started in England in 1908 and later spread throughout America. The purpose is to develop self-reliance, manhood and good citizenship.

On joining the organization the boys are required to take the following oath: "On my honor I will do my best: 1. To do my duty to God and my country, and to obey the Scout Laws. 2. To help other people at all times. 3. To keep myself physically strong, mentally awake, and morally straight." He must know the Scout Law in accordance with which the Boy Scout agrees to try to conform his actions through life. It sets forth that a scout is trustworthy, loyal, helpful, friendly, courteous, kind, obedient, cheerful, thrifty, grave, clean, and reverent. These are simply the headings, each of which is amplified in the full exposition of the law which the scout is expected to know. To illustrate, take the head-

of chivalry been so well told as in the tales of the Round Table. Here it was that King Arthur gathered about him men like Sir Bors, Sir Gawaine, Sir Thirstam, Sir Lancelot, and Sir Galahad. These men moved by the desire of giving themselves in service, cleared the forests of wild animals, suppressed the robber barons, punished the outlaws, bullies, and thieves of their day, and enforced wherever they went, a proper respect for women. It was for this great service that they trained themselves, passing through the degrees of page, squire, and knight, with all the hard work that each of these meant in order that they might the better do their duty to their God and country.

The Boy Scouts is an organization of modern

ing, "helpful." The full exposition is, "He must be prepared at any time to save life, help injured persons, and share the home duties. He must do at least one good turn to somebody every day."

On reflection it will be seen that the Scout law is the foundation on which character is built, not on shifting sand, but on the solid rock of worth. The entire movement is, of course, non-sectarian, and on this program all right-minded men of all creeds can and do unite. Scouting has the warm approval of all denominations. Catholics and Protestants, Jews and Gentiles give it the hand of fellowship. All organizations working for boy betterment wish it success.

(Continued on Page 23)

AN INFLUENCE

It has often been asked and debated why our Catholic people as a body are so indifferent to the Catholic Press. Why do they concern themselves so little with its growth and importance? Some years ago a writer gave it as his opinion that the fundamental reason is a state of mind induced by a misrepresentation of a simple truth of Catholic theology: the Church of Christ is, according to the promise of its Divine Founder, indefectible; that is to say, it will last until the end of time.

"Why, then, should I worry about the welfare of the Church?", the average Catholic argues. "Why should I exert myself to defend her? Everything will turn out all right eventually no matter what I do." This inference is most illogical. Indefectibility in any particular place or region depends largely upon human endeavor. Almighty God is not compelled to perform miracles. He has given His church the promise of His unceasing presence, but He has not voided the need of human endeavor. The church should make use of every means at Her disposal to combat the forces that are entrenched against Her.

One of the greatest causes of misunderstanding among those outside the Church's pale is a hostile or indifferent press. We must meet the enemy on his own ground and with his own weapons. The apostolate of the pen is well nigh as important as the apostolate of the spoken word. Were the Apostle of the Gentiles to return to the earth today, it seems to me he would be the foremost proponent of the Catholic Press. Against the propoganda of a falsifying press we must oppose a vigorous Catholic press. Only then can we make much progress. Against the ingenious distortions of anti-Catholic and anti-religious minds we must oppose the clear and piercing light of truth.

In every era of the Church's history She has had enemies to combat. As Her foes varied their weapons so the Church altered Hers. Today the field of encounter is the printed word. We Catholics must wield the pen. It is mightier than the sword. The same writer referred to above says: "I venture to say that ideas are more lasting than churches of stone and brick, and that a fine Catholic Press is sometimes of more lasting than churches of debt. People can hear Mass in the fields or Catacombs, but a fine Gothic church can eventually house an anti-Catholic congregation, like Westminster, when false IDEAS have corrupted faith—nor are centuries always required to cause the change, as I have observed."

But how can a Catholic Press support itself without readers? Our people must read Catholic literature. Many an earnest enquirer has been discouraged and has never found the truth for which he groped because his Catholic friend was so poorly informed. Catholics, inform yourselves on your Catholic faith. Read current Catholic literature and learn to understand the complicated happenings of today in the true and correct light.

AT EASTER TIME

The little flowers came thru' the ground,
At Easter time, at Easter time;
They raised their heads and looked around,
At happy Easter time.
And every little bud did say,
"Good people, bless this holy day,
For Christ is risen," the angels say,
At happy Easter time.

The pure white lily raised it's cup,
At Easter time, at Easter time;
The crocus to the sky looked up
At happy Easter time.
"We hear the song of heaven," they say;
"It's glory shines on us today,
Oh, may it shine on us to stay,
E'en after Easter time!"

'Twas long and long and long ago,
That Easter time, that Easter time,
And still the pure white lilies blow,
At happy Easter time.
And still each little flower doth say:
"Good people, bless this holy day!
For Christ is risen, the angels say,
At Happy Easter time!"

—Mary Muha (Chicago).

BELIEVE EVERYTHING?

(Continued from Page 20)

that whatever is useful is right, whatever is not useful is wrong. Consequently, what may be considered by the public conscience as wrong in one locality, can, by a like standard, be considered right in another. Thus, for example, divorce in a Catholic community is not alone considered wrong, but known to be so, for it is against the fundamental law of nature. In a neighboring community, not of Catholic persuasion, divorce may be considered lawful and right, because of the utilitarian motive that it protects presumed human independence.

When the printed word begins to tamper with the vital and moral foundations of life, by deliberately catering to the current whim of the public; it necessarily becomes a menace both to the individual man and to society at large.

(To be continued)

The Mail Bag

Dear Junior Readers and Friends:

It really makes one feel glad all over to hear from so many of my little friends from all over. And it makes me feel more than glad all over when so many write and say how they enjoy the many letters and stories. Now just keep up the enthusiasm and if you have not written anything so far why just sit down now and write.

And now listen Junnior Readers and Friends! Elsewhere on these pages you will find a notice which reads: THE JUNIOR READERS' CONTEST! Yes, it is a contest and a good one too. Read the instructions carefully. The contest is this: the one who answers the questions most perfect and receives the most points shall be the winner and receive a beautiful gift! Two prizes are offered: one for the winner among the girls and one for the winner among the boys. Six questions shall be given for six months. You need not answer every question since the winner is the one with the greatest number of points at the end of the sixth month.

So, boys and girls, get after those questions and send your answers in as soon as possible. Now don't forget, just answer as best as you can. So hurry and sit down tonight and figure out the answers! Come on!

And once more we invite all our JUNIOR READERS in the East and West to write to the JUNIOR FRIEND. Come on you JUNIORS, send in your stories and interesting compositions.

Well, I am all set for the mail-man to bring in the first answers to the questions. Who shall be the first one?

Here's luck to you all and hoping that everyone of you is a winner! Good-bye JUNIORS until next month.

THE JUNIOR FRIEND,
P. O. BOX 608
Lemont, Ill.

Reverend and Dear Father:

I am ten years old and in the 5th grade. I enjoy school very much. My favorite studies are Spelling and Arithmetic. Every Friday we change library books and draw. Sometimes we tell stories.

I have three sisters and two brothers. One of my brothers is married. The whole family is getting along fine.

I think I'll have to close now. I'll write more next time. Good-bye Junior Friend.

A happy girl,
Jane Zvokel.

Dear Junior Friend:

My name is Rose Zserdin. I have a story here I am sure you will like. It is: The Velveteen Rabbit!

Once upon a time there was a velveteen rabbit filled with saw-dust. He was given to a little boy. Many times he was left alone with a toy-horse. One day the toy horse told the rabbit that he would become real if the nursery magic came on him. One night the boy wanted his toy-dog. The nurse couldn't find the dog so she pulled the rabbit by the ears and gave him to the boy. The boy played with him. One day the nurse said: "Throw that bunny away. I found your dog." The boy hugged and hugged the bunny and said, "I want him. He's real." When the bunny heard the boy say he was real he believed what the old horse said. The nursery magic worked on him.

Your little friend,
Rose Zserdin.

Dear Junior Friend: Euclid, Ohio.

My name is Helen Kotnik. I go to Saint Christine's School and am in the second grade. I am six and a half years old. My teacher's name is Sister Mary Consolata. We are making Valentines for Valentine's Day which is February 14. We are also studying about Abraham Lincoln and George Washington. Ash Wednesday is the first day of Lent. I am not going to any shows in Lent. I am not going to eat candy. I am very happy because I am going to make my First Holy Communion. Best wishes.

Helen Kotnik.

Dear Junior Friend:

Perhaps you will be interested to know about the examinations we had on Jan. 19, 20, 21.

Well, whoever made up those examinations, surely knew what we don't like. They were fooled, however, because we too knew their tricks and practiced especially that which was most difficult and practical. As a consequence we were not so embarrassed to see the hot spots on the paper. Most of us made them quite good, yet Sister didn't seem quite satisfied. I suppose the more you get the more you want.

Wishing you success in publishing your paper,
Genevieve Korenchan.

KNIGHTHOOD (Continued from Page 21)

We no longer need knights in armor to ride forth to protect the weak, but we do need all the good qualities that the knights of the Middle Ages strove to possess: courage, love and loyalty to friends, courtesy, modesty, compassion for those in trouble; a high code of honor. Boys of today should strive to acquire these qualities in their daily contact with others and earn for themselves the title: "Gentlemen." They will find it easier to merit this title for having studied knighthood through the pure Galahad.

Anonymous.

Dear Reverend Father:

By the time this letter reaches you I know the tests will be well out of mind so I believe it will be useless writing about them. I was quite anxious to get over with the tests because I wanted to know if I failed or not.

The pupils from the upper grades of the St. Stephen's School are writing for the Ave Maria.

Sincerely yours,

John Luzar.

Rev. and Dear Father:

I am a pupil of the 5th grade. I wrote a poem about something every boy and girl in the world likes to eat, even the big people enjoy its delicious taste. It is called:

ICE CREAM

I love to talk of my fav'rite theme,
So of course my subject is Ice-Cream!

My mother says that my eyes just beam,
Whenever I think Ice-Cream!

When I've sewed a specially hard seam,
She to town takes me for Ice-Cream!

Sometimes the clouds in the sky do seem,
Like heaping saucers of Ice-Cream!

And often, yes, in my sleep I dream,
Of million plates of that pink Ice-Cream!

How do you like it, Junior Friend? I bet you would enjoy having a plate of ice-cream right now.

Your friend,

Theresa Zupanich.

Dear Junior's Friend:

Kenosha, Wis.

This is the first time that I am writing for the Ave Maria. I have little to say, but I am going to tell about our School and Church here. My teacher's name is Sister Mary Alice and I am server at Mass. I am in the Seventh grade at St. George School. Before I was going to school my mother and father took me to Lemont and we saw your pretty Chapel and schools and I hope I will see it and the Sisters soon again.

Your new friend,

Frank Lautar.

Reverend Father:

Cleveland, Ohio.

By numbering the letters consecutively 1, 2, 3, 4, etc., of the quotation by Washington at the time he became the commander-in-chief, try to find what these numbers represent. Each group of numbers will spell an important historical figure.

1. A Spy. 47-34-10-48. 2. A quarter-master in Valley Forge. 63-57-48-14-60-43. 3. A Thirty-first President. 47-18-45-24-55-57. 4. First lady to spin the spinning wheel. 47-62-39-20. 5. General in the Battle of Monmouth. 30-53-48. 6. General in Civil War. 9-58-43. 7. Leader of a guerilla fight. 28-56-39-66-25-60. 8. A general in the civil war. 52-8-28-26-14-39. 9. First Vice President. 56-22-62-5-52. 10. Savior of Jamestown. 52-

5-66-44-47. 11. Leader of the Pilgrims. 52-44-56-67-22-66-52-47. 12. Leader of the Puritans. 59-60-65-66-49-25-44-46.

Ralph Slopko.

Dear Junior's Friend:

Sheboygan, Wis.

This is my first letter I am writing to the "Ave Maria." I hope this letter will be published. I am in the seventh grade and go to the St. Cyril and Methodius School. Our school has a beautiful location. I think our school is a very nice school. For Christmas we had a lot of beautiful plays. Many came to the play and they all did enjoy it. We are working hard to raise money for our school. I'll write more about this. I remain

Yours truly,

Alma Gruden.

Dear Rev. Father:

Chicago, Ill.

Examination days are over! I'm so happy, I have passed all my tests that I have to write to you letting you know about it. The subjects that we are studying in the sixth grade are, Music, Religion, Spelling, Arithmetic, History, Reading, Geography, English, Nature Study, Citizenship and Palmer. I like English the best because it enables me to develop a good and correct style in speaking and writing English.

Wishing you would come to visit our school,

Your Friend,

Marie Mladic.

Dear and Rev. Father:

Chicago, Ill.

I am a pupil attending the sixth grade at St. Stephen School.

We are studying Reading, Spelling, Religion, Geography, History, English, Arithmetic and Music. I've passed all examinations. It certainly makes me feel good now.

We hadn't what I would call a good winter as yet, for I haven't made one snowman. I suppose I will make plenty of them before winter is over. It has been very slippery out here for a few days. It was very nice for the children, we certainly enjoyed it. Best wishes to the Junior's Friend and to all the Readers of the Junior's Page.

Your friend,

Lillian Salmich.

Reverend and Dear Father:

Chicago, Ill.

I am a little girl in the fifth grade at St. Stephen's School. I like school very much. The lessons are interesting but I like Religion the best, because it tells us about God and heaven. I also like to draw and paint pictures. Our teacher is very nice to us. Her name is Sister Philomena. Spring is coming soon and I am hardly waiting for it because it will be warmer and the flowers begin to bloom. The birds will also sing above us. I hope the Easter Bunny was generous to you.

Your little friend,

Cecilia Horwath.

THE GHOST OF THE BASKERVILLES

Ernest Tursich—Chicago

It was a bright sunny morning, the day after a gay party at headquarters, in which all members of the Scotland Yard Police had part, that the hero of this story, Bob Burns, was suddenly aroused by a loud knock on the door of his apartment in the Mayflower Hotel. He donned his togs in a hurry, stepped to the door and opened it. There he beheld a tall, slim man, who asked for Inspector Bob Burns. Upon assuring the visitor of his identity, Bob requested the stranger to have a seat while he shaved.

When Bob returned, the man introduced himself as Mr. Philip Lord, a lawyer of London. He was troubled with the kidnapping of his only son and related the facts concerning the case:

"As I was sitting at my desk, in the office that I have converted from a room in my home, I heard foot steps in the kitchen where my son was at the time. Thinking it was James making the racket, I proceeded with my task.

"However, some inner impulse urged me to reassure myself. Then, too, it being rather late, I decided to get myself a bite to eat. Since my wife departed for a brief stay at her invalid sister's home, meal hours were thereby exposed to the household's leisure. As

I neared the kitchen, I half expected James to make an attempt to scare me by his familiar 'boo' as he was won't to do on such occasions. But to my astonishment, James was nowhere to be seen, much less found. The kitchen door, however, was ajar, so I presumed he had gone out into the yard for some thing or other. I followed the muddy tracks, followed in hot pursuit, as now it began to dawn upon me that James had been kidnapped. So here I am, worried and care-worn from a sleepless night and much more, noneless. I want you, Inspector Burns, to come and investigate the matter, but above all to find my darling and only son, James!"

"A very peculiar case, indeed! I might say," replied Bob after some thinking. "But we'll solve it. Come show me your home. I want to investigate."

Leaving the hotel behind them, they boarded a car nearby and sped away to the scene of the crime where Bob carefully went over every detail, searched the house for clues, and was rewarded by finding a ransom note on the back doorstep. The note read: I DEMAND \$30,000 FROM YOU! PHILLIP LORD! AND THAT WITHIN 24 HOURS OR YOUR SON DIES AT AND FROM THE HAND OF THE FOX.

(to be continued)

WE JUNIORS SPEAK!

- WHEN JESUS TOOK A RIDE
- THRILLS OF FIRST SNOW
- LAURA FEELS FOOLISH
- VALENTINE DAY
- VELVETY FLAKES
- A RUN FOR LIFE

It was the day before Christmas when the pastor came to church to pray. As he was going to kneel down before the crib he saw that little Jesus was missing. He looked around the church but still he could not find little Jesus. There were a few people in church so he asked them if they took or saw little Jesus. They said that they knew nothing about it.

Going out he saw something moving toward the church. It was a sled drawn by a little boy. The boy stopped in front of the church. He took a little red blanket from the sled. The priest was standing close to the door of the church when the boy was coming up the steps. The boy wished the priest "A Merry Christmas and a Happy New Year." The priest wished him the same. And being anxious the priest asked him what he had in the little red blanket. "Father," he said, "I was praying the whole year for a sled for Christmas and if I got the sled I promised to take Jesus for a ride around

this block." Tears rolled down the priest's cheeks.

Both went before the crib and the boy put Jesus back in the crib. The boy was happy because he got the sled and the priest was happy to see the child's faith.

Frances Kozel (Chicago).

My! what a Christmas! No snow. This was the murmur heard from almost every child and maybe every adult. The snow was late for Christmas. Everyone noticed this. But it must come. And one day it did. It really came! What a thrill for everyone. Mufflers, coats, hats, rubbers and sweaters were taken out of closets and trunks. The side-walks began to be trampled with active feet. The snow-flakes fell to the ground. Indeed it was a thrill for everyone.

Grace Mutz.

Laura Brown looked through the window at the shower of rain. "Mother, it's simply pouring," she said. "It's too stormy to walk to Mrs. Cabe's and it's so far. I'd be soaked wet." "But Laura, the poor old woman really needs these things. They're all packed up. I promised her I'd send them today," spoke mother. Mrs. Cabe was an old crippled woman. Laura's face clouded. "I can take the package tomorrow," she said crossly. "I'd catch cold if I go out today." "Poor Mrs. Cabe is out of tea," said Mrs. Brown. "If the rain stops I'll run over later," said Laura. Just then the telephone rang. Laura went to answer it. "Hello Laura," called the voice of Hilda Jones. "Can you go to the movies with me this afternoon? It's a good picture, Daddy Longlegs. I don't suppose you mind the rain." "Rain," said Laura. I'd like to see the rain that is going to keep me from seeing a good picture. I'll wear my rain coat and rubbers. Goodbye." Laura hurried to her mother. "Mother," she asks, "Hilda wants me to go to the Palace with her. May I go?" Mrs. Brown's face wore a funny look as she asked, "Aren't you afraid you'll catch cold in the rainstorm?" Laura blushed. She ran back to the phone and said, "I'll meet you in front of the Palace in half an hour, Hilda. I'm going on an errand for mother first."

Mildred Persa.

It was the day before Valentine Day, when a girl of six was busy buying Valentines for her little friends. Her name was Alice. That afternoon she asked her mother to write them out for her. Her mother took the pen and ink and was about to write, when Alice came running in the parlor. "Mother," she said, "I didn't buy any for the little girl across the street." So her mother gave her money for the Valentine. Alice ran out without a coat or hat. That night she got sick and had to stay in bed but she told her mother to send the Valentine out saying also that she was sick and hoped that they would come to see her. The next day all the little friends came to see Alice. Soon she was better and by the week-end she was playing outside with her little friends.

Lillian Pirc, (Chicago).

You dear little snow flakes, where are you kept imprisoned? Can I in any way ransom you so that you can come back and let me feel your velvety touch?

I always was told that the angels took pleasure in having pillow fights in heaven and scattered the snowy feathers down on us on earth; but now I'm beginning to think that the angels must have changed their sports to some other kind for it fails to snow anymore!

O, dear little angels, won't you have a pillow fight tonight while I slumber and dream of you? Do you ask me why? Because I like the touch of velvety snow which reminds me of touching the little white garment that the baby Jesus wore. But then, too, I like sled-riding, and snow-balling—little angels, just one teeny pillow fight I implore!

Richard Churnovich (Joliet)

One day there were three boys by the names of Tom, Benny and Skinny. Tom and Benny were fast runners but Skinny was fat and could not run so fast. One day when they were walking they came to a herd of cattle grazing. In the herd was a very old bull who was watching Skinny go over the fence. When the three boys were over the fence the bull started to follow Skinny. Just then Tom shut his teeth tight, realizing that something was going to happen. Then he saw that the bull was chasing Skinny. He then yelled, "Dodge, Skinny, Dodge." When Skinny was near safety the bull started to chase Tom and Benny. While chasing Tom and Benny the bull saw Skinny in the middle of the field and again started chasing Skinny. At that moment Benny ran to get hold of Skinny's hand and help him run faster. As the bull chased Benny and Skinny, Tom wanted to scare the bull away but in vain. Instead, the bull turned and chased Tom who started to run like sixty toward a nearby wall serving as a fence. But before Tom reached the wall the horns of the bull caught hold of him and threw him over the wall. The boys came and found him pale and his clothes torn. When Tom was ready to walk they took him near a brook and cooled him off with some water.

Joseph Hobina, Chicago.

THE JUNIOR READERS' CONTEST!

Answer the following six questions as best as you can. There shall appear six questions every month for the period of six months, i. e., April to September. Thirty-six questions in all. You need not answer every question. A sum total of points shall be taken into consideration. The one having the most points at the end of the six months period shall be acclaimed the winner. The prize shall be the choice of the winner of a prayer-book, rosary, or other such religious article. A prize shall be given to one boy and to one girl. A question that is answered perfectly is good for ten points. Points shall be determined according to the correctness of the answer.

1. What is a "bambino" in ecclesiastical usage and from where is the word derived?
2. What is the height of Mount McKinley, Alaska?
3. Why is "A" entitled to the first place in alphabets?
4. Why is the Adam's apple so-called?
5. What day of the year is known as ground-hog day and why?
6. Is "none" a singular or a plural pronoun?

NAŠ STRIČEK

Dragi Striček:—

Tudi jaz bi rada prišla na Vaš kornerček. Zdaj Vam pišem prvokrat. Ne vem, kako boste mogli brati. (O, prav lahko berem!) Stara sem 11 let in hodim v šesti razred šole sv. Kristine. Slovensko se učim malo doma, malo pa tudi od naših učiteljic, čč. sester. Zdaj bom pa napisala eno pesmico svetemu Jožefu: Angeli so Jezusu v pomoč za delo, dan na dan pa z Jožefom trpi veselo. Zgled prelep je dal nam vsem Sin sveti, da od dela znali bi še mi živeti. Z Jožefom na delo tudi mi hodimo, kakor Jezus z delom vsak se dan trudimo. Delo sveta je dolžnost nas vseh na svetu, to velja enako knezu kakor kmetu. — Zdaj pa lepo pozdravljam z Bogom.

Rozi Nemeč, Euclid, O.

Dragi Striček:—

Prav vesela sem, da smem pisati za tako lepi in častni list kot je Ave Maria. Mi ga vsi zelo ljubimo. Jaz prav rada berem o Bogu, Mariji in angelčkih, ki nas varujejo in stoje ob naši strani. Jaz se spominjam, ko sem bila v starem kraju, ko se je zmračilo, je po vseh vaseh zvonilo. Vprašam mamo, zakaj zvonijo, pa mi je dejala, da zvonijo Ave Marijo. In če sem bila ob tistem času pri sosedovih, sem hitela domov, ko sem bila tako naučena, da ko Ave Marijo zvonijo, otroke domov podi. Ko sem v Ameriko prišla, mi je bilo težko naučiti se angleško. Bila sem šest let stara, ko sem začela hoditi v šolo k sv. Kristini. Vesela sem bila, ko sem s sestro lahko govorila slovensko. Zdaj sem že v četrtem razredu.

Sylvia Zakrajšek, Euclid, O.

Dragi Striček:—

Jaz bi rada napisala par vrstic za Vaš list Ave Maria. Tukaj bomo imeli sveti misijon en teden v slovenščini, en teden pa v angleščini. Slovenski misijon bo imel Father V. Vodušek. Jaz bi rada, da bi tudi moja stara mati in oče, Mr. in Mrs. Lushin iz Chisholma, Minn., to moje pismo brala. V soboto 30. januarja sta obhajala 40 letnico svoje poroke. Da bi še zlato poroko obhajala zdrava in vesela, želim jaz in vsa naša družina. (Tudi Striček to želi!) Pozdravljam vse čitatelje tega lista po vsej deželi in jim želim dosti sreče in dobrega zdravja.

Margie Zgonc, Euclid, O.

Dragi Striček:—

Danes Vam prvič pišem. Hodim v slovensko šolo

sv. Cirila in Metoda. Vsak dan zapojemo slovensko pesem. Jaz imam najrajši tisto: Sem deklica mlada. Za danes dosti. Vas pozdravlja

Mary Smolic, Sheboygan, Wis.

Dragi Striček:—

Jaz bi tudi rada pogledala k Vam. Imam še eno sestro, ki je ravno toliko stara kot jaz. Jaz sem Mary, ona pa Josie. Obe sva bili naenkrat bolni za šest tednov. Rada pojem pesmico: So ptičke skup zbrane, v planincih lete. Vas pozdravlja

Mary Markelc, Sheboygan, Wis.

Dragi Striček:—

Danes pa zopet pišem. Zadnjič sem pozabil pisati, ker imamo preveč fajn zimo. Zato Ti bom popisal naše "winter sports". Če bi ti vedel, koliko zabave imamo tu v Kansas City, bi gotovo prišel k nam, ker je bližje ko A. besinija. Največji "fun" imamo, ko se vozimo navzdol po ledenem hribu. Doma si poiščemo kakšno desko ali pa kaj drugega. Pokrov od garbage can je tudi al'right za sedež, ko se peljemo po hribu navzdol. Včasih se nas pelje cela vrsta naenkrat. Drugi naš šport je pa hockey. Ko imamo pa največji fun, se pa šolski zvon oglasi. Smola! Vse moramo pustiti in se podati h knjigam. Drugič Ti bom pa pisal, kako sem držal svoje postne sklepe. Do tedaj pa bodi pozdravljen. Tvoj mali prijatelj

Frank Svab, Kansas City, Kans.

Dragi Striček:—

Tudi jaz hodim v slovensko šolo in tudi rada pojem. Najbolj ljuba mi je tista pesmica: Barčica po morju plava. Bom še drugič prišla na Vaš corner.

Daniela Povsic, Sheboygan, Wis.

Dragi Striček:—

This is my first time to write to Ave Maria corner. I wish I had many more days to write in it. Now I am going to tell all my writers that we had a good time last Sunday. We went on a farm with my father. I saw four little ducks that said quack quack. I said if I had my friend Bertha with me we would have more fun.

Dorothy Tomsic, Houston, Pa.

Dragi Striček:—

Ne poznam Vas, pa bom vseeno pisala. V našem razredu imamo "Daily Communion Chart". Če gremo vsak dan na sveto obhajilo skozi celi teden, dobimo zlato zvezdo. Jih je že precej. Bomo tudi za Vas molili.

Vaša Daniela Virant, Sheboygan, Wis.

Dragi Striček:—

To je moj prvi dopis v list Ave Maria. Zato mi slimi, da bi radi vedeli, kdo sem. Hodim v šolo k sv. Kristini. Prav rada se učim, samo včasih je zelo težko. Vendar upam, da bom enkrat srečno končala. V naši cerkvi smo imeli prav lep misijon. Kar dolgočas nam je sedaj, ko so g. misijonar Father Vodušek odšli. Na koncu Vas vse pozdravim in ostanem do drugič Vaša Marička Zdešar.

APOSTOL GOBAVCEV

Življenje Fathra Damijana.

Priredil P. Bernard.

X

I še dolgo tega, ko se je ves svet zanimal za prevoz zemeljskih ostankov Apostola gobavcev" z otoka Molokai v Tihem oceanu v njegovo domovino Belgijo.

Precej so pisali ob tisti priliki o tem izrednem možu in klicali v spomin pozabljivemu svetu, kaj je Father Damijan storil za civilizacijo in kulturo na zapuščenem otoku med najbolj nesrečnimi izmed nesrečnih — med izvrški človeštva — gobavci.

Toda vsi smo taki, da radi — pozabljamo. Zelo primerno se mi zdi, da naš list prične prinašati opis življenja tega izrednega moža. Father Damijan še ni proglašen za svetnika, skoraj gotovo pa ni več daleč njegova svetniška glorijska. Obljubili smo v pričetku tega letnika, da bomo čimprej pričeli prinašati življenjepisa tega, ali onega svetnika. Čeprav še ne moremo in ne smemo pisati o "svetem" Damijanu, smo vendar prepričani, da s podajanjem njegovega življenjepisa izpolnjujemo svojo obljubo. Zakaj življenje tega moža je življenje — svetnika! In velikega svetnika! O resničnosti te besede se bo vsakdo prepričal sam od sebe, ko bo bral ta popis, ki ga danes pričunjamo.

Kdo je bil "apostol gobavcev", Father Damijan?

Samo nekaj kratkih podatkov bomo izbrali iz njegove mladosti, dalje časa se bomo pomudili pri njem, ko pridemo ž njim med nesrečne gobavce na otok Molokai, ki so ga mnogi imenovali "živo pokopališče" . . .

I.

Nekje v Belgiji leži vas Tremeloo. Pred nekako sto leti je bila v tisti vasi kmetiška hiša, s čednim posestvom, ki sta mu bila gospodar in gospodinja France in Katarina De Vuester. Bila sta delavna in iskreno pobožna.

Tretjega januarja leta 1840 se jima je ro-

dil šesti otrok, ki je bil deček. Starši niso takoj vedeli, kako naj bo otroku ime. Ko so pa naprosili starega vojaka, svojega sorodnika, da bi bil za botra, je dejal: Sprejem to nalogo, toda samo pod pogojem, da bo fantku ime Jožef.

Nihče se ni upiral in deček je postal varovanec velikega sv. Jožefa.

Mali Jožek je že zgodaj kazal nagnjenje do pobožnega življenja, ki mu je bilo kolikor-toliko že prirojeno kot dediščina od pobožnih staršev. Starši, posebno mati, so skrbno negovali prirojeno nagnjenje v vseh otrocih, od katerih sta pozneje dva postala duhovnika, ena hči pa redovna sestra.

Ni treba posebej poudarjati, da so imele svete podobe, zlasti pa zveličavno znamenje križa, častno mesto v hiši globoko verne družine. Istotako je spadala molitev in izpodbudno branje med zelo važna opravila vseh v hiši. Staršem in otrokom se je zdelo to popolnoma samo po sebi umevno.

Zelo globok vtis je napravljalo na otroke materino glasno branje iz ogromne družinske knjige, ki ji je bil naslov "Življenje svetnikov". Pogosto so mali kar v kuhinjo pritekli k materi, jo obkolili in naprosili, naj odpre čudovite bukve in jim bere iz njih. Mati se je rada vdala, odložila za nekaj časa gospodinjske posle in pričela zaproseno branje.

In mali so v duhu spremljali svetega Antona puščavnika v neznano samoto, občudovali junaštvo sv. Lovrenca in strme vpirali občudujoče oči v slike, ki so v ostareli častitljivosti kazale lepoto in moč svetniškega življenja.

Videti je bilo, da so svetniške zgodbe vplivale zlasti na troje otrok, na Jožefa, Avgušтина in Pavlino. Med temi je bila Pavlina najstarejša, Jožef najmlajši. Ko je bil zadnji komaj sedem let star, je vsem trem nekoč padlo v glavo, da bi tudi sami šli "v puščavo". Med potjo v šolo so zavili s pota in šli iskat primerne prostora, kjer bi lahko živeli po puščavniško kakor sv. Anton v starem Egiptu.

Kmalu so našli samotni prostorček pod košatimi vejami zelenega grma. Živo zelenje jih ni motilo in zdelo se jim je, da bo za enkrat taka "puščava" kar dobra. Brez obotavljanja so se naselili v "zapuščeni votlini".

Pokleknili so vsak v svoj kotichek in se zapotili v molitev. V mislih so se "za vselej" poslavljali od sveta in svojih domačih. Ko je zazvonilo poldne, so seveda začutili, da so lačin. V strogi molčečnosti so použili skromno južino, ki jo je razdelila Pavlina. Potem se je nadaljevalo premišljevanje in molčeča molitev daleč tja, do poznega večera. Šele nekako ob devetih je prišel mimo nepoklican vaščan in je slučajno "odkril" čudno puščavniško družbo. Seveda ni znal molčati in je svojo najdbo brž sporočil začudenim staršem, ki jih je nenavadno dolga odsotnost otrok seveda že resno skrbel.

Razume se, da je s tem prišel dosti neljubezniv konec puščavniškemu življenju naše mlade trojice. —

Drug zanimiv dogodek pripovedujejo iz zgodnje mladosti našega Jožefa.

V vasi je živel deček po imenu Sus, ki je bil sin jako ubogih staršev. Večkrat je prinesel s seboj v šolo prav skromno kosilce in je med obedom poželjivo in nevoščljivo pasel oči nad boljšimi južinami drugih otrok.

Vueterjevi niso imeli nič posebnega, le tu pa tam jim je mati navrgla kaj prazniškega priboljška. Tako so nekoč odvili zavoj in prikazali so se nekaki štruklji. Pavlina jih je razdelila med vse tri, Sus je pa gledal od strani in velike želje so se ga polastile. Ne boji len, hitro pristopi in naznani presenečeni trojici:

"Ko ste zjutraj odšli v šolo, sem prinesel k vam tri mlade ptičke, da, bo lahko vsak svojega imel."

Tega naznanila so bili vsi trije močno veseli in Sus je brž dobil štiri štruklje. Toda Jožefu se ta nagrada ni zdela dovolj velika in je predlagal:

"Vesta kaj, dajmo mu vse. Saj siromak itak nima nikoli toliko, da bi se do sitega najedel."

Pavlina in Avgust sta bila takoj zadovoljna. Sus je torej dobil vse štruklje in jih veselo pospravil. Ko je šola minila, so otroci tekli domov, kar so dale pete, in komaj čakali, da bi zagledali ptiče. Toda o njih ni bilo ne duha ne sluha in tudi Sus se nekaj časa ni prikazal.

Pomagal si je bil z lažjo, da je prišel do štrukljev . . .

Ko je Jožef postajal starejši, je pričel kmetovati. Za kmetiška dela se je zdel posebno usposobljen. Bil je zdrav ko riba in močan ko medved. Z vso resnostjo se je oprijel vsakega dela, ki ga prinesejo s seboj opravila na kmetih. Zašto tudi ni bil površen in vsako delo je moralo biti izvršeno do konca. Zdelo se je, da je deček kakor ustvarjen za kmeta.

Kljub temu mu njegova narava ni dala, da bi se z vsem srcem posvetil kmetovanju. Preveč je čutil v sebi nagnjenje do nadaljnjege učenja. Preveč ga je mikalo globoko razmišljanje o rečeh, ki segajo globlje kot sama skrb za vsakdanji kruh. Če je vendarle tako vestno opravljal vsakdanja dela na kmetiji, je to pripisovati njegovi vestnosti, s katero je hotel izkazati hvaležnost do staršev, in pa notranjemu hrepenenju, da bi se zatajeval in prikrajševal v sebi posebne želje.

Čeprav Jožef ni izrazil posebne želje za vstop v višje šole, sta bila oče in mati sama dovolj uvidevna, in sta spoznala dečkovo ukaželjnost in talent za učenje. To ni bila lahka reč za kmetijo, ki ni spadala med bogate. Le z veliko varčnostjo se je moglo zgoditi, da sta poslala Jožefa, po končani domači šoli v mestne šole ali kolegij. Prišlo je pač tudi to v poštev, da je starejši brat Avgust že nekaj let poprej nastopil isto pot.

Starša sta računala, da Avgust gotovo postane duhovnik. Ves njegov značaj je razodeval to nagnjenje in hotenje v njem. Bila sta popolnoma zadovoljna. Toda zdelo se jima je tudi dovolj, da dasta enega sina v službo Cerkve. Za nekako odškodnino naj bi si pa drugi sin-študent izbral kak sveteni poklic, da bo pozneje tudi domačim več ali manj v pomoč.

Tako sta računala starša in morda tudi Jožef spočetka ni mislil drugače. Toda kmalu bomo videli, da je bil to račun brez krčmarja in v našem primeru je pač igral krčmarja — Bog sam.

(Dalje prihodnjič.)

Križem Kraljestva Križa.

P. Hugo.

DOBRO vrača svoj dolg. — George Munro, St. Helen, Lancashir, Anglija, je bil sicer katoličan, pa se je versko docela zapustil. Šestdeset let je že imel, ko mu je bila katoliška cerkev odznotraj še popolnoma neznana. Potem se je pa temeljito spreobrn timer. Ne samo ob nedeljah in praznikih, ampak tudi med tednom je začel hoditi v cerkev ter postal vsakdanji obhajanec. Danes ima 80 let. Precejšnjo razdaljo med svojim domom in cerkvijo vsak dan in ob vsakem vremenu prevozi s 43 let stari m kolesom. V teh letih je prevozil v cerkev in nazaj domov nič manj kot 10.000 angleških milj.

SATANOVA prestolica — božja hiša. — Da bodo Ku Klux Klani tako zaušnico dobili, pač niso mislili. Kako prešerno so še pred malo leti dvigali svoje maskirane glave. S kakim satanskim užitkom so v nočnih urah gledali, kako plameni požirajo križe, ki so jih zdaj tu zdaj tam zažigali v znamenje, da se Kristusu med nami bliža smrt. Danes pa, kje so? Njih milijoni so skopneli kot majski zameti. A najbolj toplo zaušnico so prejeli zdaj, ko so katoličani kupili dvor njih nekdanjega nekronanega kralja Josepha Simmonsa v George in ga spremenili v katoliško cerkev Kristusa Kralja. Kjer so se nekdanj zbirali dvorjani imenovanega kralja teme in kovali svoje bogoskrunske načrte, bo poslej stoloval evharistični Kralj in njegova zastava križ, Klanom velik trn v peti, se bo blestela na pročelju. Zopet se je uresničilo, kar je pisano v sv. pismu: "Kjer pa se je pomnožil greh, se je še bolj pomnožila milost."

BOGOSKRUNSTVO francoskih komunistov. — Francoski komunisti komaj čakajo, da dobe takt iz Moskve za ruski ples. Se žc pridno pripravljajo nanj. V nekem mestecu blizu znanega Versaillesa so na sv. večer priredili plesno veselico. Da bi bili sodrugi bolj razigrane volje in laže čakali ruskih nebes, se je vodja plesne veselice oblekel v mašno oble-

ko, ostali plesalci in plesalke pa v obleko cerkvenih strežnikov. To vam je bilo veselja! Ko je versailksi škof Msg. B. Rold-Gosselin to zvedel, je pri mestnem županstvu vložil energičen protest proti takemu smešenju in bogoskrunstvu. A kaj se brigajo rdeči petelini za take proteste, ko imajo tako mogočnega patrona kot je premier Blum, Jud in socialist.

NEW York proslavlja Lenina. — Se razume, da samo komunistični New York. Kakih 20.000 njegovih oboževalcev se je zbralo v tamkajšnjem Madison Square Garden, da se mu pokloni in hvaležno oddolži. Glavni govornik je bil tajnik ameriške komunistične stranke in komunistični predsedniški kandidat Mr. Browder. Dejal je, da je socializem v smislu načel Lenina, Stalina, Marksa in Engelsa na zmagovitem pohodu, ki ga nobena sila več ne more zaustaviti. Kritiziral je Ameriko radi njenega pasivnega zadržanja v španskem konfliktu. Pa tudi predsedniku Rooseveltu je očital, da je izdal mandat, ki mu ga je bil narod poveril. Z drugimi besedami: Mi "Ljudska fronta" smo upali, da nam bo predsednik naklonjen, zato smo bili zanj. Pa . . . S tem je za nas morebiti še največ rovedal. Jaz se samo čudim, da je kaj takega v Ameriki mogoče. Ko sem iskal prvi papir, me je dotični klerk kljub mojemu kolarju vprašal, če sem socialist. Češ za socialiste mi nimamo državljanskega papirja. Tu vam pa smejo komunisti, tedaj radikalni socialisti, javno proslavljati Lenina! Gotovo med temi 20.000 niso bili sami ameriški nedržavljeni. Razumi, kdor moreš, to ameriško sfingo . . .

POGLED V PRETEKLE DNI.

Janko Poljanšek.

Sedaj te cenim, čas,
ko zrem v pretekle dni . . .

Utrinek večnosti,
zakaj bežiš od nas
in več nazaj te ni?! —

Kotiček

lemontskih
klerikov

O, DA BI UMRLA!

Kolikrat ste slišali, brali ali sami izrekli te besede! Koliko je v njih pravega smisla? Skušajmo to razbrati iz nekaterih zgledov, ki jih bom tu napisal.

Mati je bila ves dan na nogah. Zjutraj je zbudila otroke, da ne bi zamudili šole. Hitro je nekaj skuhala, da ne bi bili lačni. Ko so bili otroci srečno odpravljeni, je čakalo polno hišnega in gospodinjskega dela. Bilo je treba postiljati, pometati, pomivati, prati, pa spet kuhati in spet pomivati. Minile so ure in otroci pridejo iz šole. Zgrnejo se okoli matere in jo nadlegujejo z vsemi mogočimi rečmi. Eden sprašuje, če bi lahko imel kos kruha. Drugi se želi igrati s fanti na dvorišču. Tretji hoče vedeti razne druge reči. Vsak misli le nase in svoje želje, na mater vsi pozabijo.

Materi poide potrpežljivost in vzklikne: Oh, ali res ne bo nikoli konca? Ali res ni počitka in oddiha zame...? Oh, kar umrla bi!

Drug zgled. Na cesti leži mlad mož, ki ga je ubil avto. Ob mrtvem bratu kleči ljubeča sestra, ki je prihitela na mesto nesreče. Skuša zbuditi brata k življenju, toda brez najmanjšega uspeha. Vsa obupana vzklikne: Oh, zakaj si moral ravno ti umreti? Zakaj ni rajši mene zadel avtomobil, ki nisem nič vredna? Kaj bosta rekla oče in mati, ko te ne bo več od dela ob večerih? Kdo bo zdaj nam vsem služil vsakdanji kruh?

In še en zgled. Tam na tisti cesti stoji ona stara hiša. Stara je, pa s tem ni rečeno, da je tudi umazana. Potrkamo in hišna gospodinja nas prijazno sprejme. "Ste prišli pogledat našo bolno hčerko? Le pridite, tam je njena bolniška soba." Stopimo k Mariji, tako ji je namerč ime. Vprašamo jo sočutno: "Ali ni nekaj strašnega, takole ležati na hrbtu toliko let? In nobenega upanja nimaš, da bi še kdaj ozdravela?" In Marija nam odgovarja: 'Resnično, prav rada bi že umrla. Ampak če Bog hoče, da še trpim, naj se zgodi njegova volja. Vem, da je Bog moj Gospodar in ni moja naloga, da mu narekujem, kaj naj stori.'

To so trije zgledi iz življenja. Vam samim pa prepustim, da si odgovorite na vprašanje: Katera teh treh je najbolje ravnala?

Fra. Rafael.

UMRL JE MOŽ...

Pred kratkim je umrl mož v eni naših naselbin. Njegova smrt je pretresla vso naselbino. Stari so ga v življenju visoko cenili. Mladi so ga spoštovali. Bogati so bili njegovi prijatelji in ubogi njegovi otroci. Z eno besedo: vsi so ga resnično ljubili.

Po smrti so o njem mnogo govorili in pisali. Njegove čednosti so ostale zapisane globoko v spominu znanih

cev. Ti so pohvalili te čednosti rajnega moža, oni druge. Poudarjali so njegovo sočutje, prijaznost, krotkost in dobrotljivost.

Mogoče vse to zavoljo tega, ker pravi latinski pregovor: De mortuis nil nisi bene — o rajnih ne govori nič razen dobro? Ne, ni bilo to zavoljo tega. Rajni mož je bil v resnici priljubljen pri ljudeh. Toda kaj je imel na sebi, da so ga vsi spoštovali? Na kakšno podlago je zidal v življenju svoje čednosti? Ta podlaga je bila njegovo gledanje na življenje in svet. Navadil se je bil, da je povsod odkril kaj dobrega, slabega pa ni hotel videti. Če je imel kdo le iskrico dobrega v sebi, je tisto iskrico takoj opazil in hvalil. Nikoli ni brezobzirno obsojal ljudi zavoljo napak, povsod je pohvalil dobre človekove strani. Vedel je, da nihče ni popolnoma slab. Zato je skušal v vsakem človeku odkriti tisto, kar je bilo v njem dobrega. S tako pohvalo je upal, da se bo oni človek poboljšal in vedno bolj napredoval v čednostnem življenju.

Človeka s takim značajem redko najdemo. Mi vsi delamo skoraj popolnoma drugače. Zaradi majhnih napak ljudi obsojamo v pekel. Dobrote in čednosti v drugem nočemo videti. O, koliko več veselja in velikodušnosti bi bilo na svetu, če bi mi vsi ravnali prav, namreč tako kot je ravnal tisti mož!

Fra. Ciril.

NOČNA STRAŽA.

Po vseh župnijskih cerkvah se vrši vsako leto takozvana štirideseturna pobožnost. Ne bo vas iznenadilo, če povem, da pri nas v Lemontu nimamo te lepe navade. Saj vam je znano, da je pri nas samo samostanska kapela, župnije pa nimamo. Ker pa nimamo te pobožnosti, jo skušamo nadomestiti z nočno stražo pred Najsvetejšim, ki jo bom na kratko opisal.

Gospod Zveličar je potožil svojim apostolom na veliki četrtek zvečer, ko je na vrtu Getzemani potil krvavi pot: "Ali niste mogli čuti eno uro z menoj? Čujte in molite..."

Mi skušamo ustreči tej srčni želji Gospodovi. Od presvete Daritve na veliki četrtek pa do svetega opravila veliki petek zjutraj čujemo in molimo pred njim. Takrat leži božji Zveličar v božjem grobu. Zvrstimo se pa tako, da vsak čuje eno uro. Mlajši in močnejši so odločeni za nočne ure, bolehní pa med dnevom. Včasih se seveda zgodi, da se kdo ne prebudi o pravem času iz spanja, da bi zamenjal onega, ki moli pred njim. Tako mora potem oni klerik, ki je imel svojo uro pred njim, kar dve uri zaporedoma opravljati nočno stražo.

Tudi letos bomo tako napravili in ko boste to brali, vedite, da smo tiste ure tudi za vas molili. Saj vemo, kako se nam pogosto priporočate v molitev, ko ponavljate naročnino na list ali ob raznih drugih prilikah. Mi se v vseh molitvah spominjamo svojih dobrotnikov, tako pa tudi pri nočni straži pred božjim grobom. Pa tudi mi sami sebe priporočamo vam v pobožno molitev.

Fra. Alojzij.

RAZNOVRSTNI ZAPISKI.

Nekateri ljudje zmeraj govore, ampak nič ne povedo. V Ameriki imamo 21 črncev duhovnikov. Eden je škof.

Mnogi jetniki so zaprti v Jolietu, ker niso zadosti ukradli, da bi dobili advokata prve vrste.

Zakaj je Bog ustvaril Evo, ko je bilo že vse drugo ustvarjeno? Nekdo je rekel: Zato, da ga ne bi komandirala, kako mora razne reči narediti . . .

Polovica sveta ne ve, kako ljudje žive na drugi polovici. Zato jih življenje onih ljudi nič ne skrbi. Mislim, da so ljudje siti življenja ljudi na tisti polovici sveta, ki jo poznajo.

Skoda, da je papežev tajnik Pacelli prišel v Ameriko ravno takrat, ko so se vsi prepirali zavoljo politike. Sedaj bo mož mislil, da se tudi tu vedno kregamo kakor tam v Evropi.

Kadar boste prišli v Lemont in videli, da za enim naših bratov hodijo tri mačke, boste vedeli, da je tisti brat Bonifac.

Fra. Frančišek.

POZIV NAŠI JAVNOSTI.

Včokrat beremo, kako se postavljajo spomeniki raznim zaslužnim možem, ki so umrli pred nekaj stoletji. To se meni nič ne dopade. Zakaj bi postavljali mrtvim spomenike? Jaz sam poznam mnogo še živečih oseb, katerim bi po pravici že sedaj postavili spomenik. Vzemite na primer nas klerike v Lemontu. Mi smo vsi pisatelji. Tolikokrat pišemo naloge v šoli in vse so tako imenitne, da jih naši učeni profesorji berejo z večjo pozornostjo kot Prešerna in Cankarja. Včasih tako učeno in umetniško pišemo, da nas niti profesorji ne razumejo. Posebno smo se pa proslavili s temle kotičkom v listu Ave Maria. Vse kaže, da je to nekaj posebnega. Velikokrat se namreč zgodi, da nas ljudje sprašujejo, če res sami tako pišemo. Vidite, kako imenitno je to. Ko je Prešeren spisal svoj "Krst pri Savici", ga nihče ni vprašal, če je res sam spisal. To je bilo nekaj tako navadnega, da so vsi precej vedeli: Res je sam spisal. Nam pa ne verjamejo. Ali ni to nekaj posebnega? Naši spisi niso tako dolgi kot je tisti Prešernov, pa vseeno ljudje sprašujejo, če smo sami napisali. Iz tega se vidi, kako imenitno pišemo. Zato mislim, da mi bolj zaslužimo spomenik kot dr. France Prešeren. Mi bi se svojega spomenika tudi veselili, Prešeren se ga pa ne more, ker je že davno umrl. Zdej veste, zakaj sem to napisal. Če se pa komu neumno zdi moje pisanje, naj se pa spomni na pregovor, ki pravi: Ena šala na dan drži zdravnika od tebe stran.

Fra. Richard.

NE TOŽI!

Janko Poljanšek.

Moja duša,
nič ne toži,
da mladosti prve ni —!

Saj se tudi
lepi roži
v poznih dneh tako godi . . .

Zahvala svetemu Vidu

P. Bernard.

ZOPET me je zadela prijetna dolžnost, da se prav lepo zahvalim za prijaznost, ki sem je bil deležen na agitaciji za list AVE MARIA. To pot sem vzel na piko faro svetega Vida v Clevelandu. Samo za teden dni mi je dopuščal čas, da sem se mudil ondi.

Bil je zelo prijeten in uspešen teden. Naj povem nekoliko vtisov iz tistega tedna.

Zelo nenavadno se mi je zdelo, ko sem videl, koliko Slovencev je tam okoli. Kadar sem hodil po drugih naših naselbinah, sem moral s karo od hiše do hiše, drugače bi jih kaj malo na dan obiskal. Okoli sv. Vida se pa slovenska naselbina tako skupaj drži kot celice na čebelnem satu. Skoraj same slovenske hiše druga za drugo. To je bilo zame nekaj novega in se mi je zdelo, da hodim po Ljubljani.

Dalje sem našel povsod jako ljubezniv in prijazen sprejem. Posebno naši zvesti stari naročniki so bili nad vse prijazni in še na misel ni nobenemu prišlo, da bi rekel: Ustavite list, nočem ga več. No, da po pravici povem, samo ena ženica, ki ne vidi več brati, je list odpovedala. Drugi so vsi ponovili in na stotine jih je. Mnogi so list tako pohvalili, da mi je bilo že nerodno kot tisti gospodični iz Škofje Loke, ki je bila "tak lipa, da se mi sitn zdi."

Po zavedno katoliških hišah sem videl jako dosti katoliškega tiska. Vseh naših pet katoliških listov je bilo na kupe, poleg njih pa še mnogo iz starega kraja. Posebno sem opazil, da imajo jako dosti Glasnika Srca Jezusovega. Tega lista nisem nikjer drugje v Ameriki našel v takem številu. Tudi Bogoljub ni redek in Katoliški misijoni. Celo Mladiko in Vigred sem videl, kar je vsekako nekaj redkega.

Razume se, da je v takih hišah tudi drugače versko življenje jako čedno. Zato je pa tudi velika nova cerkev vedno dobro obiskovana. Že pri prvi sveti maši ob šestih je bilo vsako jutro veliko ljudi. Svetih obhajil vsak dan dosi, na prvi petek nič koliko. Pri postnih pobožnostih polna cerkev kakor v nedeljo.

Sploh je v Clevelandu med našimi rojaki

zelo veliko žive in resnične vere. Res pa je, da se preveč skriva med štiri stene domače hiše in cerkve. Ako bi bili naši ljudje tam tudi izven cerkve bolj krepko organizirani in bolj odločni v javnem življenju, bi se brezverski socializem ne upal tako šumno nastopati in prodirati v slovenske domove s svojimi organizacijami in pogubnim tiskom. O tem bi se dalo še mnogo reči, pa naj za enkrat ta opazka zadostuje. —

Poleg starih naročnikov sem dobil tudi okoli 150 novih. Ako bi imel več časa, bi jih dobil brez dvoma še enkrat toliko. In še to bi ne bilo posebno veliko za tako ogromno naselbino. Novim je seveda treba nekoliko prigovarjati, ker jim naš list še ni tako znan. Toda ko ga bodo začeli redno prebirati, sem prepričan, da ga bodo prav tako vzljubili kakor vsi naši stari naročniki.

Zdaj mi še preostane, da se prav iz srca lepo zahvalim vsem, starih in novim naročnikom. Ostanite zvesti in list Ave Maria vas bo vodil po pravi poti življenja. Posebna zahvala pa gre tistim, ki so se posebej žrtvovali za pomoč moji agitaciji. Mr. John Simončič mi je s svojim prijaznim spremstvom največ pripomogel, da sem si napisal mnogo novih. Mr. Anton Grdina me je vozil okoli bolj oddaljenih, da sem jih v kratkem času veliko obiskal. Mnoge žene so agitirale od osebe do osebe, da mi je bila pot k novim že lepo uglajena. Zlasti se moram zahvaliti Mrs. Novak, Mrs. Oražem, Mrs. Russ, Mrs. Otoničar in drugim. Posebna zahvala pa gre g. monsijnorju Rt. Rev. Ponikvarju za vso postrežbo in priporočilo v cerkvi. Enako drugim čč. gospodom pri sv. Vidu.

Bog vsem obilno poplačaj! Nekaterih naših starih zvestih pa, žal, nisem mogel obiskati, ker jih ni bilo doma, ali pa je meni časa zmanjkalo. Naj mi blagohotno oprostite, morebiti mi bo kdaj drugič mogoče, da zamudo popravim. Vsi se pa zavedajte, da traja naša kampanja skozi celo leto, in je torej za nabiranje novih še mnogo časa. Prepričan sem, da bo prišlo iz vaše fare še veliko število novih.

Torej še enkrat prav iskrena hvala in najhvaležnejši Bog plačaj vsem. Nikoli ne bom pozabil lepih dni med vami. Ako je kaj pomote v teh vrsticah ali v našem poslovanju, pa oprostite. Samo opozorite nas, pa bomo z veseljem popravili.

O kraju moje mladosti

J. J. O.

(Dalje.)

KDO je bil tretji naseljenec brockwayske slovenske naselbine, ne vem. Skoraj gotovo družina Valentin Vouka, kajti njihov prvi sin je bil tukaj prvi krščen iz te naselbine, l. 1867. Ime mu je bilo Frank in ne spominjam se ga nikdar drugačnega kot doraslega čvrstega fanta. Frank Vouk je šel v večnost, njegova družina pa še živi v okolici sv. Štefana. Kmalu nato so prihajali drug za drugim — Andrej Blenkush, družina Škantar, ki se je vozila tri dolge mesece čez morje. Mesto v New York so dospeli daleč doli v Florido, in preden se je njihov jadrnica prigugala nazaj gor v pravo пристanišče, je minilo 90 dni. Med prvimi je bil tudi Tomaž Oman, čigar soproga Marija Oman še živi v starosti 85 let in gleda že otroke svojih vnukov. Tudi stric se je zibal dva dolga meseca na morju, o katerem je večkrat pravil: "Vsè s'm morav 'met sam: posteljno odejo, odejo, posodo za hrano in drugo. Šif nam je dav samo poden, da ni bo treba povod hodit." Med prvimi je bil istotako Anton Kapus, pravi orjak. Spominjam se ga še, čeprav ni dočakal starosti. Kot otrok sem ga zelo občudoval radi njegove visoke postave in možatega obnašanja. Kapus je veljal za nekakega voditelja. Morda zato, ker si je kmalu toliko opomogel, da je imel zadosti kruha, zelja in krompirja. V njegovi hiši se je prva leta tudi brala sv. maša, preden so imeli svojo cerkev. Kako je prišlo do prve duhovne postrežbe, je zanimivo.

Nekega večera je stopil Anton Kapus do svojega bližnjega soseda, eno miljo stran, po imenu Weis. Že pozno zvečer potrka nekdo rahlo na vrata dvosobne hišice in prosi prenočišča. Pri pionirjih ni nihče prosil zastonj kaj takega. Vsak je bil gostoljubno sprejet in nikdo ni vprašal, kdo si, ali kaj delaš tukaj. V dolgih letih se ne spomnim niti enega slučaja, da bi bil tujec pognan naprej preko naših vrat. Vrata sploh niso bila zaklenjena ne ponoči ne podnevi. Tujec je bil vselej prijazno sprejet in povabljen na običajne koruzne žgance, kateri so tako gotovo tvorili z mlekom, seveda, večerni obed, kot je bila gotovo noč, tako, da

sno otroci bili mnenja, da bi morali zvečer reči: "Daj nam naše vsakdatnje žgance . . ."

Tujec, ki je prosil prenočišča, je bil prijazno sprejet, obenem pa obveščen, da je samo ena postelja v hiši in bo torej moral spati na tleh.

Mož je bil s tem zadovoljen in vstopil. Ko pa stopi k slabo brleči luči, opazijo, da je popotnik duhovnik. Vsedel se je. Ponudili so mu kruha in mleka, kar je slastno zavžil; očitno je bil lačen.

Začel se je pogovor v nemščini, seveda, ki jo je prišlec prav dobro obvladal, dočim jo je Kapus lomil le za silo.

"Kakšne narodnosti pa ste?" vpraša duhovnik Kapusa.

"Avstrijec sem," je dejal naš rojak. Nikdo

Mons. Rt. Rev. Jožef Buh.

se ni takrat imenoval Slovenca.

"Iz katerega kraja v Avstriji pa prihajate, prosim?"

"Prihajam s Kranjskega," je pravil Kapus v taki nemščini, ki je je bil sploh zmožen.

"Potem ste pa morda Kranjec?" je vprašal duhovnik v lepem domačem jeziku.

"Seveda sem," je dejal Kapus začuden in

ves vesel in srečen, da sliši svoj materni jezik in to od duhovnika.

Ali ni je treba praviti, da se je govornica hitro razvnela med Kapusom in slovenskim duhovnikom, ki mu je povedal, da je Jožef Buh ter da potuje iz St. Paula v Duluth in da hodi peš več kot dvesto milj.

Kapus je povedal Father Buhu, da stanuje zapadno od tam šest slovenskih družin. — Father Buh pa je obljubil, da jih bo o prvi priložnosti obiskal, in res je od tistega časa skozi več let prihajal po 3 do 4 krat na leto med nje, ob delavnikih seveda, da je maševal, krstil in sploh delil vse dušne dobrote ondodnim naseeljencem.

Prihajali so še drugi in naselebina se je množila. Poprijemali so se težkega dela s pogumom, ki se danes redko še kje najde. Sekire so pele in mogočni gozdi, ki so že stoletja kljubovali vsem viharjem in so se največji burji le šeleste posmehovali, so zdaj začeli padati kos za kosom in se redčiti ter dajati prostora njivam in travnikom.

Nekako 1867 leta enkrat je "prebredel mlako", kakor so navadno rekli, Blaž Legat, moj stari oče. Prišel je iz Grabča pri Gorjah na Gorenjskem in se nastanil nekako tri milje od sredine minnesotske nove naselebine. V starem kraju je po večini ogljaril, zato se je tudi tukaj takoj poprijel tega dela. Daleč zadaj v mojih prvih vtisih imam v spominu še prav jasno sliko moža prijaznega, odločnega obraza, s "čedro" v ustih. Mož sedi na štoru ob kopi sredi male frate in zadovoljno puha domači tobak, ki si ga je sam pridelal. Zato ne bom pisal o kaki vonjavi. Toda mož kadi in puha in zadovoljno motri dim iz pipe in kope. Če je dim iz kope postajal višnjev, so se mu hitro zbitrile poprej sanjave oči. Odložil je hitro pipo, jo položil na štor, zakašljaj in pljunil, potem pa hitro začel mašiti spodnje luknje, "da ne bo tak ovlekla in se užgala," je dejal, ko smo ga otroci povpraševali, zakaj tako. Kadar pa je bil dim bel, je zopet sedel, prižgal pipo in se zasanjal nekam v daljavo, ako ga nismo motili otroci s številnimi vprašanji.

Leta 1869 sta prišla za očetom 20 letni Valentin in 19 letna Rezika Legat v Ameriko. Me ne zanima predvsem, zelo zanima, Rezika in odkrito povem, da sem jo ljubil iz vsega srca

in mi je še danes pogosto v mislih, čeprav sem že 25 let duhovnik. Ne vem, če se bo ta ljubezen sploh kdaj toliko ohladila, da bi ne mislil nanjo vsak dan. Da pa se kdo ne pohujša nad tem, naj povem, da je bila lepa "Petračeva Re-

Mr. Hudovernik, eden naših pionirjev.

zika" — moja draga mati. Da je bila lepa v mladih letih, to mi je povedal še lansko poletje 86 letni mož, katerega sem obiskal v materni domači vasi in je bil materinih let.

(Dalje prih.)

ZAHVALE.

S tem se javno zahvalim Bogu, ki je na priprošnjo našega Barage vrnil zdravje mojemu možu in hčerki. Pošiljam dar za Baragovo semenišče.

Terezija Žitnik.

Veliko zahvalo sem dolžna Mariji in svetniškemu Baragi, ker sem bila na priprošnjo obeh že večkrat skoraj čudežno ozdravljena. Prilagam dar v podporo lista.

Frances Vovko.

Objavite javno zahvalo presv. Srcu, Mariji Pomagaj, Mali Cvetki in Baragi, kakor sem obljubila v velikih težavah, ako bom uslišana. Bila sem očitvidno uslišana in s tem spolnjam obljubo. Prilagam dar.

Johana Kolar.

Javno se zahvaljujem sveti Tereziji za uslišanje mojih prošenj v težkih zadevah.

Mary Bohinc.

DAROVI.

ZA MARIJO POMAGAJ IN LIST: Matt. Zugel \$2; Anna Koren \$1; Jos. Lekan \$1; Mrs. Stopar 50c; Jos. Godec \$1; Josephine Janežič \$5; Fany Kristan 50c; Mary Polajnar \$2; Frances Vovko 50c; Neimen. \$50; Anna Novak \$2.50; Frances Pirman \$1.50; Mr. Strniša \$1; Mrs. Kness \$2.50; Mrs. Brodnik \$1; Mrs. Novak \$1; J. Gačnik \$1, M. Svigel \$5.

LUČKE PRI MARIJI POMAGAJ: Po \$1: Matt Zugel; Mary Kobetich; Mrs. Znidaršič; Frances Fink; Mary Homar; Ursula Skoflanc; Frances Korenčič. — Po 50c: Katar. Eppich; Jera Urbancic; Mary Cimerman; Mrs. Korbar; Jos. Lekan; Mary Veselic; Anna Wick; J. Cesar; Mary Košmerl; Mary Zalar; Mary Willer; Veronica Ruppe; Mary Pasdertz. — Frances Hren 30c; Anna Lumpert 20c; Johana Sustaršič 20c; R. Korn \$1.

KRUH SV. ANTONA: Mrs. Nemgar 50c; Anton Stupnik 50c; Josephine Meglen \$1.

APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA: Po \$10: Mary Krall; Mary Golob. — Po \$5: Cecilija Janežič; Mary Oberstar. — Po \$2: Frank Stopar; Alojzija Stopar. — Po \$1: Louis Zbacnik; Mary Košmerl; Edward Oberstar. — Po 50c: Frances Jenko; Barbara Vardian; Frances Shino; Frank Shine; Louis Shine; Marija Kralj.

BARAGOVO SEMENIŠČE: Math. Zugel \$2; Anna Hribar \$1; Frances Lavrič \$2; Frances Hren \$1; Terezija Žitnik \$1.

KITAJSKI MISIJONI: Fr. Starman \$1; Anna Hribar \$2; Anna Pierce \$3; Mrs. Starc 50c; Mrs. Fortuna \$1.

SVETE MAŠE: — Po eno: Mrs. Parijan; Mrs. R. Sedmak; Barbara Sedmak; Mary Prah; Frank Perovsek; Mary Godec; Terezija Glavic; Josephine Janežic; Frank Stopar; Kristina Lozar; Jera Urbančič; Mrs. Krajnc; John Glivar; Frances Lesar; Johana Kastelic; Antonija Nemgar; Mrs. Znidarsic; Anna Slobodnik; Mary Košmerl; Mary Ponikvar; M. Svigel; J. Sivec; H. Cook; A. Polis; A. Bambic; F. Lauric; J. Bartol; M. Ropret; M. Godec; A. Gerbec; druž. Perusek; M. Koren; H. Zore; Rose Koren; M. Stariha; M. Kavcic; M. Evanich; J. Kovacic; Frances Fink; Mrs. Jancigaj; Anton Wedic; Mrs. Sellak; Mrs. Zele; Anna Jenko; Mrs. Perme; Frances Pirman; Anna Keller; Frances Hren; Victor Orach; Anna Zagar; Katar. Modrčin; J. Majdich; Anna Oklešen; Cecilia Remic; Mat. Ključevšek; E. Harrington; John Hocevar; Iva na Trobec; Frances Mohorič; Frances Starman. — Po dve: Mrs. Zlogar; Mrs. Fabec; Rose Mance; Anton Za krajšek; Josephine Vesel; Anna Pierce; Helen Petač; Ursula Škoflanc; Mary Pasdertz; Anna Petrašič; Johana Sustaršič; M. Perusek; A. Hribar; F. Novak; Mr. Gerbec; F. Zehel; P. Volk; Mrs. Sivic; M. Hocevar. — Po tri: F. Volf; Mrs. Buchar; Mrs. Novak; N. N. — Po štiri: A. Wick. — Po pet: Matt. Zugel; John Potokar; Catherine Nahtigal; J. Perko. — M. Zelle 6; Mary Stukel 13; M. Svigel 25.

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

P. Bernard.

TRAIL, B. C., CANADA. — Piše Frances Teahen. — Mislili boste, da piše te vrstice kakšna Irka, vendar je hči slovenskih staršev, ki je pa Irca dobila za moža. Moj oče in mati živita sedaj v Poljanski dolini, poprej smo bili pa skupaj v tej deželi. Leta 1935 sem bila na obisku v starem kraju in ostala pri starših tri mesece. Zelo mi je dopadlo tam. Samo skraj žal mi je bilo, da sem omožena, ker sem iz tega vzroka morala nazaj v Canado. Kar mi lo se mi stori včasih, da sem se zavljo možitve tako odtrgala od maternega jezika in domačih tradicij, čeprav je tudi res, da je zgodovina Irske precej podobna zgodovini naše Slovenije. Ali se Vam ne zdi, da je res tako? — Naj še omenim, da sem v Ljubljani obiskala Vašega nekdanjega urednika, Patra Kazimirja Zakrajšeka. Videti je zelo zadovoljen in srečen. Bila sem tudi na evharističnem kongresu. Bilo je nekaj krasnega in iz vse duše sem občudovala naše slovensko ljudstvo. Bodite pozdravljeni in Bog naj blagoslavlja Vaše delo!

ANACONDA, MONT. — Piše Mary Pangre. — Pošiljam Vam eno pesmico, ki se imenuje "Popotnik".

Dežela—tuja zemlja, po njej moj pot hiti—
le kratka mi je hoja, na njej obstanka ni.

V trpljenju porodila me moja mati so,
in v joku skor zakrila me črna zemlja bo.

Premožen ali vbožen—to nič me ne skrbi,
kaj dobrega storiti, to pač me veseli.

Dokler je božja volja, na svetu rad živim,
in ko bo božja volja, rad zemljo zapustim.

Bogu lepo služiti, pred vsem me to skrbi,
enkrat v nebesa priti, mi duša vsa gori.

CALUMET, MICH. — Piše Katarina Kastelic. — List Ave Maria mi je silno priljubljen. Res ne morem brati podnevi, ker imam vse polno dela in težav, pa zato berem zvečer in ponoči. Prav nič nisem zaspana, kadar dobim novo številko, in je včasih že polnoči, preden

končam branje. Ravno tako Koledar, ki je tudi veliko vreden. Proti koncu meseca začnem šteti dneve, kdaj mi bo spet pošta prinesla moj ljubi list. Pozdrav vsem, posebno naročnikom na Calumetu.

CLEVELAND, OHIO. — Piše Marg. Kogovšek. — Sporočam, da je tu umrla zvesta naročnica lista Ave Maria, Mary Podgorelec. Bila je prava mučenica na tem svetu za svoje versko prepričanje. V lastni hiši je zavljo tega trpela preganjanje in je morala skozi okno uhajati, da je mogla ob nedeljah k sveti maši. Pa sedaj se tudi tistemu, ki je najbolj branil, polagoma odpirajo oči, da ni bil v pravem. Bog daj rajnici sveta nebesa, nam pa milost, da vsi spoznamo, kaj je prav!

AMBRIDGE, PA. — Piše Jennie Svegel. — Novih še nisem nič dobila. Zdaj je preveč mraz za hoditi okoli. Morebiti pozneje. Novega ni nič pri nas. Sporočam pa, da je v Aliquippi umrl Mr. Derglin, tisti, ki se je zadnjič naročil na list, ko ste Vi bili tukaj. Sedaj je že en teden v zemlji. Bog mu daj večni mir.

ALIX, ARK. — Piše Frances Starman. — Priloženi dar je za Baragovo semenišče, ko vidim, da zbirate. Zares lepa je Ave Maria, prav rada jo berem. Pod Vašim spretnim uredništvom se oglašajo zelo različni dopisniki z lepimi spisi. Naj vsem Bog obilno poplača. Jaz želim, da bi Vi iz svojega zapečka zopet priklicali na dan Marico iz Doline, ker so tista tajna imena samo Vam znana. Prav lepe stvari je že napisala, vsaj meni se je zelo dopadlo. Naj se kmalu zopet oglasi. (Samo do majske številke počakajte, pa se bosta srečali z Marico!) Ako se letos vidimo v Lemontu, Vas bom bolj od blizu pogledala, če imate res tako dolge lase, da Vas lahko ljudje vse navkrižem lasajo. V Koledarju na sliki so precej kratki. Pa oprostite! (Ha, ha! Nekdo bi rekel, da boste namesto mojih las videli — polno luno...)

HARRIETTA, MICH. — Piše Johana Smrekar. — Pošiljam dar za Baragovo semeniš-

šče v Ljubljani. Škof Baraga je bil doma iz naše sosednje fare, kjer je moj dom. V tisti cerkvi, kjer je bil on krščen, sem bila jaz večkrat pri maši kot kje drugje. Tudi jaz se imam njemu mnogo zahvaliti, ker sem bila po njegovem posredovanju uslišana. Nekoč sem si strašno zastrupila želodec, pa sem se njemu priporočila in kmalu se mi je stanje zboljšalo. Le zaupno se priporočajmo njegovi priprošnji!

LA SALLE, ILL. — Piše zastopnik Anton Štrukel. — List Ave Maria je tako popoln, da so ga naši Slovenci tu jako veseli. Z dopisom Mrs. Cvenk glede Stričkovega koticčka se tudi jaz strinjam. Marsikateri bralec je vesel, ko čita v listu dopise otrok. Res je, da se nekaterim zdi stvar otročja, ampak po mojih mislih ni tako. Tisti dopisi so velikega pomena za naše male, posebno še tam, kjer se ne uče slovensko. Sam sem videl dve majhni Slovenki, kako sta brali tiste dopise, mati jima je pa pomagala. Počasi je šlo, pa je le šlo. Ni še prepozno za slovenščino, ne. Vi starši pa le opozarjajte otroke, naj prebirajo Strička in mu pogosto pišejo.

SHEBOYGAN, WIS. — Piše zastopnica Mrs. Bogolin. — Zopet mi je postalo dolgčas in bi rada malo pokramljala na zapečku. Najprej čestitam Mrs. Krivitz iz Port Washingtona, da je imela tak uspeh s prodajo Koledarjev. Res je sicer, da je meni enega odjemalca v Sheboyganu izmuznila, no, pa nič za to. Medve bova vseeno ostali dobri prijateljici in pridni delavki za lepi list Ave Maria. Ko bi bila meni sreča tako mila, na kolikor vrat sem potrkala, bi morala prodati najmanj 200 Koledarjev namesto tistih 31. Včasih mi je ravno tam najbolj izpodletelo, kjer sem imela največ upanja. Pa zato nisem izgubila poguma. Še bolj pokonci sem nosila glavo in sem si mislila, da

hodim junaško kakor vojak. Da bi le zdravje bilo. Mene je zadnjih pet tednov bolezen precej mučila, da nisem mogla iti za naročniki in prodajati knjižic Naša Straža. Mesto Sheboygan pa tudi ni več na tistem dobrem glasu za delavca kakor je bilo pred 7 ali 8 leti. Sedaj je mesto polno advokatov, zdravnikov, šol, gasolinskih postaj, salonov in trgovin, tovarne so pa propadle in so jih nekaj že podrli. Odkod naj potem delavec dobi potrebnega denarja? Nič boljšega se ni nadejati dokler ne bodo začeli zopet odpirati tovaren. — Zdaj pa še rečem: Čast, komur čast! Trobentač Dolgi Janez iz Krtačje vasi jako dobro trobi. Posebno članek v marčni številki je zelo na mestu. Mislim, da je marsikateriga trota nekoliko pretresel in mu odprl oči. Zato, dragi naš Stari naseljenec, le še veliko piši! Strinjam se z vsako besedo, ki si jo napisal. Pozdrav vsem!

HOUSTON, PA. — Piše Helena Turk. — Tudi jaz se želim približati zapečku, posebno danes, ko tako sneži. Pogovorila bi se rada s svojo sosedo, ki je bila v Braziliji. Mislim pa, da ni bila doli takrat ko jaz. To je bilo pred 35 leti. Takrat niso merili kave na bushle, ampak imeli smo brazilijansko mero "lekver", ki meri več nego bushel. Tudi večji je ko starokrajski mernik. In z rjuh se je kava najprej očistila v nekih velikih rešetih, podobnih ribniškim "rajtam". Potem se je šla kava šele na sonce sušiti? Ali ni res tako, Micka? (Res je, res, pravi Micka iz — nebes!!) Tudi jaz zahtevam tisto obljubljeni povest. Gospod zapečkar, dajte no zakričati, da bo hitela pisati! (To pismo je zadnjič zaostalo, pa ga nisem hotel sedaj zavreči. Naj bo še malo v spomin na tisto Micko. Da pa tja v nebesa kričal ne bom, to bo pa Mrs. Turk že razumela, pravi zapečkar.) List Ave Maria je pa vedno lepši. Mi ga imamo že odkar smo v Ameriki. Brez nje ga bi ne mogli več biti. Pozdravljeni vsi, zlasti moja sosedo — Notranjska Micka . . .

HIBBING, MINN. — Piše Angela Mlakar. — Moja sestra, Agnes Jerina iz New Dulutha je bila jako bolna, pa sem jo šla pogledat v St. Mary's Hospital. Bilo je ravno takrat, ko so g. mons. Bilban umirali. Videla jih nisem nič. Tudi g. Schweiger so bili tam, pa so mi povedali, da nikogar noter ne pustijo. Bog daj gospodu večni pokoj. — Sedaj je mesec katoliškega tiska, pa pri nas bo slaba žetev, ker zavoljo snega nikamor ne moremo. Ni mogoče hoditi

Vsak dan in na vsak način prihranite

denar, če kupujete pri

"Trikrýl's Dept. Store"

2110-14 Cermak Road, Chicago, Ill.

Dobra trgovina v prijazni okolici.

Shranite naše "STAMPS". Z njimi si prihranite denar pri vsakem nakupu.

peš, pa tudi s karjo ne. Celo busi ne vozijo. Ta mesec ni skoraj nič šole in pravijo, da bodo otroci spomladi bolj dolgo hodili. Upam, da bom mogla pozneje kaj narediti za list. Zdaj pa vsem lep pozdrav.

ROCK SPRINGS, WYO. — Piše Uršula Ivšek. — Sporočam Vam, da je umrla naročnica Mary Radolševic. Priporočam jo v molitev vsem naročnikom. List je pa treba sedaj ustaviti, ker ni nikogar, da bi ga bral. Pozdrav.

CLEVELAND, OHIO. — Piše Jennie Sintič. — Tudi jaz sem se letos pridružila, agitatorjem za nabiranje novih naročnikov. Par novih sem že dobila, pa bom tudi čez leto skušala kaj doseči. Zato vabim tudi druge žene po vseh krajih Amerike, da naj gredo za novimi. Kdo drugi naj agitira, ako ne bomo v prvi vrsti me žene? Naj bi vsaka skušala vsaj enega dobiti. Ako pa katera ne more, naj pa svojim v starem kraju naroči. Tudi jaz pošiljam naročnino za svojega brata tam. Svetujem tudi vsem, da daste list sosedu ali komu drugemu, ko boste sami prebrali. Kdor nekaj časa ta list redno bere, ga ne more nikoli več pustiti in se bo kmalu omehčal, da si ga bo sam naročil.

FARRELL, PA. — Piše Ana Lumpert. — Lista Ave Maria ne bom hvalila, saj dobro blago se samo hvali. Pridružujem se pa vsem drugim pohvalam. Poudariti pa želim, da so knjižice NAŠA STRAŽA tudi zelo dobro in koristno berilo. Želim, da bi šle v velikem številu med ljudi in jim pokazale svet v pravi luči. Vam pa lepa hvala, da se tako trudite za katoliški tisk. Pozdrav.

RENTON, WASH. — Piše Ana Plavec. — Tu Vam pošiljam naročnino kot nova naročnica. List Ave Maria že več let berem, pa sem si ga dosedaj vedno od drugih zberačila. Nisem si mogla odtrgati za naročbo, čeprav sem si list že davno želela imeti. Zadnjič sem pa ravno brala ta list, ki sem ga imela izposojenega, pa pride na obisk moja hči, pogleda in re-

če: Mama, ali rada bereš list Ave Maria? Brž odgovorim: Seveda, nobenega rajši. Ona pa nadaljuje: Prav, saj sem ravno mislila, kaj bi ti dala za god. Bom pa kar Ave Marijo plačala zate. Tako je rekla in mi dala denar. Tako sem dosegla svojo srečo. To je moja tolažba v križih, ki jih ni malo. Tudi za Amerikanskega Slovenca je vedno težko. Vedno sem prepoznana s plačilom, ali plačam ga pa le. Zdaj pa najlepši pozdrav.

PINEY FORK, O. — Piše Urša Nepoznan. — Pošiljam pesem, ki sem ji dala naslov: Moj grob.

Vsak dan te vprašam: Kje si, moj grob?
Jaz imam že sive lase, pa se ne oglasiš.
Pa saj tudi jaz molčala bom, ko vate legla bom.
Pa malo trdo bo, to dobro vem,
pa malo tesno bo, to tudi dobro vem.
Odeje bom pa prav dosti imela,
da me bo noč in dan fletno grela.
Pa nič za to, o, prav nič zato,
saj vem, da Jezus hoče tako.

To pesem sem sama, pri sebi kovala,
ko sem posodo po večerji pomivala.
V mislih bom pri uredniku stala,
ko se bo pri njem ta pesem pretresala.
Radovedna bom, če bo šla v natis,
ali bo doživela v uredniški koš potis.
Če bo šla v koš, se bom skrito smejala,
in jo hitro iz uredniške sobe pobrala.
Kaj boš, ko šole nobene ni?

Pa vprašaj tička, kako brez not žvrgoli!

ASHLAND, WIS. — Piše Viktor Oratch. — Nikoli se nisem še pismeno oglasil, pa se bom sedaj. Bil sem v Lemontu leta 1930 in se mi je zelo dopadlo. Kakor mi je povedala mati, ki je bila lansko leto tam, je sedaj vse bolj urejeno nego je bilo ob mojem času. Jaz sem rojen v Ameriki v državi Utah in sem tam živel do desetega leta. Zdaj sem pa tu na farmi in sem zelo zadovoljen z materjo, ženo in dvema hčerkama. Mi živimo tu okoli 18 milj oddaljeni od otoka, ki se imenuje Apostolski otok. Tam je imel misijonar Baraga svojo cerkev. Nisem zelo izvežban v slovenščini in mi ne smete zameriti pomot in slabega pisanja. (Ne, ne, Viktor, zelo dobro pišeš. Le še večkrat se kaj oglasi!) Moja mati je dolgoletna naročnica tega lista in tudi jaz ga zelo rad berem. Zdaj pa z Bogom.

JOSEPH PERKO

2101 West Cermak Rd., Chicago, Ill.

—SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI—

Najboljše blago. — Čevlji za vso družino.